

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Commentaria in octo libros physicorum Aristotelis - Cod. Ettenheim-Münster 192

Aristoteles

[S.l.], 1629-1630

Quaestio tertia - De principiis entis naturalis in specie

[urn:nbn:de:bsz:31-116321](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-116321)

quasi per accidens se hinc resp: principij materiae, sed
consistit in hoc quod generat ad principia autem vel com,
ponendum ens nate hinc in formae substantiae et
eig: prius; hinc a. rati principij aequaliter inue,
nitur tam in materia hinc quam in ut patet ex 4. conte.

QVAESTIO TERTIA
DE PRINCIPIIS
ENTIS NATURA-
LIS IN SPECIE
DE MATERIA PRIMA.
Dubium Primum.
An et quid sit Mate-
ria prima?

Fuerunt

Fuerunt olim phiti q negantur oram iam vani
in rem naa, sicuturq. ipe figmentu Artis qstitione,
his myrum maate, Verum eis male e opinio phi,
loru q uelentur maam iam a parte rei, q opinio
vera et certa e. q cuius intelligentia notandum.

Entia natia posse dupliciter fieri. id per creatur,
d' qto sic fiunt non indigent aliqua maam p'p'rio,
sita, creatio n. e p'ductio totis entis ex nihilo, hec
e, nulla generante maam aut oig p'ductionem. Et sic
unt entia natia q genatim d' natum transmu,
tatem usiq. rei in aliam, et ut hec modo si aut
p'p'rio n'ro maam q; et si hoc distim quib' generat
a creat' q generat' fiat generante maam suo p'p'rio,
v'ari generat' ad p'ductionem entis nat'is. creatio a.
multa p'p'rio. Item ex quo res p'ducat: Est a.
duplex maam, alia e tu compositiois, q solum
qstionit eum forma substati composita substata,
et talis e maam calori. Alia e maam compositis et
transmutatis simul, et talis e maam sublunaris,
h'om' se: inferioru. q' q' au' q'libet forma
substati, sicut maam cal'is, h'om' e, q per transmu,
tatem natem iam fit sub forma h'om'is, iam sub
forma calarensis, postea sub forma uermis, et
 tandem sub forma feru'is. Hoc supponit fit.

CONCLUSIO PRIMA.

Certum eio e uere dan in rem naa maam
primam.

Hic conto q' aut: Artis. S. Th: d' aliam s's'm PP. qui

aut recipiunt in suo generis, qd necesse e qd illud ex,
 rehat, sed non pot ex pelli nisi in suo, in quo forma
 adueniens recipit, qd in mutue naturali, qd per formam
 et per naturam qd sunt extrema generis. Sed per aliq
 formam esse. tunc ultra, huc fluxus vel supponit aliud,
 vel non, si dicat q non, habemus in textu, hoc n.
 in fluxu videmus esse naturam iam. si a. dicat q sup,
 ponat aliud, nunc de isto quibus q supponit.
 sit in vel des aliud prius illo, si des aliud prius
 illo, de hoc nunc quibus, an sit in vel non? et sit in
 infinito. Sed in casu suber di natis non e admittit
 teris q quibus in sui ly. qd si fluxus in aliqno q
 ita sit fluxus, ut nullum aliud supponat, ne q me
 sit in fluxu; in a. fluxu nihil aliud e q natura mea ja,
 qd si quibus in fluxu, nunc et q natura mea eut admittit.

Et quibus in titulo subij se: qd sit natura ja vel in quo
 est essentia existat, non melius respondere d satisfacere
 possumus, quam si desis ab ista tractata accipimus
 et explicemus. Duplicem a. desiem natura prima nobis
 tradidit ista. unam negativam, altera affirmativam. ne
 gabina dicit 7. meta: c. 3. tex: 8. ubi tam se definiit.

Natura non e quid, nec quantum, nec aliqd eorum
 qby ens dicitur natura. In maius desistendi multo
 in familiaris e ista natura in sebo, quam natura d. ista
 tenus, et n. ista e; d. q natura ja e ens manifestum
 tunc ista est natura explicatur q potius qd non sit, qd
 qd sit declaravit, ut nihil e remotionem nullam
 perfectionem in qd eorum qd hunc de iure. sed
 prater hunc desiem negativam, habemus et affirmam,
 nunc e adu ei immoderata, qd se ferent in teym hunc

desis

desp[er]e form[am] spe[ci]e ista[rum] si: ma[ter]iam jam non esse in
certa spe[ci]e fut[ur]a, neq[ue] ab[er]rat determinata ens, sed
solu[m] ens in pot[en]tia. Affirmatio vel positio
ma[ter]ie prima[rum] desp[er]e hanc d[icitur].

Desp[er]e est ma[ter]ia
tena[rum] prima[rum].

Gen[er]is in des[er]e ly
Subiectum.

Ma[ter]ia e[st] q[ui]n[que] form[am] unius cuiq[ue] ex quo ali[quid]
q[ui]d sit cum in sit, et non sita[rum] Pacci[us] d[icitur].
Forma desp[er]e co[nt]ra admittunt auctores cum d[icitur] Th[om]as.
hic lectione ultima. Prima particula sita[rum] e[st]
lib[er]a form[am] desp[er]e e[st] ly. sita[rum], q[ui] in e[st] quasi gr[ati]a h[ab]et
per quam particula[m] generat ma[ter]iam ja[rum] cum sita[rum]
completa, vel cum ma[ter]ia ja[rum] q[ui] sita[rum] accidit;
differt a: ab illa per ad[er]entia[m] partem[em] (primu[m] d[icitur] q[ui]
ma[ter]ia e[st] form[am] form[am] substantia[rum] q[ui] ja[rum] forma[rum] prim[ar]ia
actus; compositu[m] vero substantia[rum], vel sita[rum] com[positu]m
plura[rum] p[ar]t[ic]u[lar]u[m] sita[rum] q[ui] ja[rum] non sita[rum] ja[rum] forma[rum];
sed ja[rum], si: accidit substantia[rum] q[ui] supponit substantia[rum].
Deinde ma[ter]ia ita e[st] sita[rum], ut non supponat aliud
compositu[m] vero supponit aliud h[ab]ere sita[rum] ex
quo fiat si: ma[ter]iam jam. Differt et q[ui] ly sita[rum]
ma[ter]ia ja[rum] a forma q[ui] non e[st] sita[rum], sed actus sit[us]. Per
ly ex quo sit aliud cum in sit, excludunt[ur] q[ui] e[st] e[st]
ca[us]a s[ub]iecti[va] s[ic]u[te]t ca[us]a efficiens, et finalis, ex q[ui] ly
res non s[ub]i[er]i fieri p[oss]unt, sed ut illis p[ro]cedere, aut q[ui]
illas esse. Et licet res noviter p[oss]unt fieri ex illis,
non t[ame]n fiunt ex illis eo modo, quo ex ma[ter]ia ja[rum] ja[rum]
ex ma[ter]ia sit aliud cum in sit, hoc e[st] h[ab]ere ex parte
composita[rum] ens nate in factu[m] esse. ca[us]a vero expr[im]it
s[ic]u[te]t hoc non s[ub]i[er]i ut de se patet. Excludit[ur] 20
q[ui] eandem partem, p[ro]nat, nam quomodo e[st]
prima[rum] fiat ens nate, in quo unum ma[ter]iam et forma[rum]
convenit

convenit
ex h[ab]ere
q[ui] q[ui]
ad ex[er]c
part[ic]u[lar]i
ma[ter]ia p[ro]
q[ui]t un
videt[ur].
C
Desp[er]e
sita[rum] e[st]
Ma[ter]ia
quo e[st]
videt[ur]
sita[rum] co
sita[rum]
et e[st]
sita[rum]
Solu[m]
p[ar]t[ic]u[lar]i
in sit
p[ro] ca[us]a
ultim[us]
sita[rum]
sita[rum]
sita[rum]
ma[ter]ia
sita[rum]
sita[rum]
sita[rum]
sita[rum]

conuenit non tu huius ex eo q. in est, qe non fit
ea huius ex parte componentis, sed huius ex form:
a. g. q. per forma expellit. Ultima parte ad huc
ad excludenda entia q. accidens q. h. ab q. sunt suis
partibus componentibus, tu illa partes non faciunt
nam per se, sed p. accidens; ex ma. a. et forma
q. ut unum inter se, fit unum ens per se, et non p. ac.
cidens. his parmis fit.

CONCLUSIO SECUNDA

Definitio ma. prima ab arte tradita bona et o. s.
fitis e. et h. inigmeli.

Ma. e. prima subiecta unius cuiusq. ex
quo aliquid fit, cum in fit, et non fitu ac.
cidens.

Pro certo auctoritate em. p. h. q. unanimiter hanc
reperim. huius legitima acceptant et explicant.
et o. i. bonitas magis q. subit in form. et solute arg.
tu. q. contra eam fieri soluit.

Solum hic notetur ma. q. iam p. sua natura in.
p. f. o. n. e. n. a. n. e. i. p. h. i. s. a. p. p. e. l. l. a. n. i. ; q. a. n. y. i. s. a. e.
i. n. s. t. o. m. g. l. p. u. r. a. p. e. t. i. t. a. r. e. s. i. n. e. f. o. r. m. a. s. u. r. i. d. e. o. s. t. r.
i. o. e. a. s. m. a. t. e. r. m. a. t. r. i. x. t. u. r. p. i. o. m. a. l. e. f. i. c. a. s. u. i. e. u. l.
u. l. t. e. r. a. S. i. u. t. c. h. a. o. s. e. o. q. g. p. u. r. e. e. m. r. e. m. f. o. r. m. a. s.
r. e. p. r. i. a. t. S. i. u. t. m. a. t. e. r. q. e. p. r. o. p. r. i. e. p. u. s. i. n. i. u. n. g. e. n. e.
r. a. i. s. S. i. u. t. m. a. t. r. i. x. q. e. i. n. g. r. a. m. i. s. s. u. o. f. o. r. e. t. e. i. s. f. o. r. m.
m. a. s. D. i. c. i. t. u. r. t. u. r. p. i. o. q. a. o. i. s. d. e. c. u. r. e. a. i. f. o. r. m. a. i. l. l. a. a.
f. i. t. u. s. e. n. u. l. l. a. h. i. t. f. o. r. m. a. p. e. r. q. u. a. g. s. t. i. b. u. a. l. i. n. c. e. r. t. a.
s. p. e. s. u. d. e. m. d. e. c. u. r. o. m. h. i. t. a. f. o. r. m. a. S. i. u. t. m. a. l. e. f. i. c. a.
s. u. i. e. e. d. u. c. t. i. l. e. r. a. q. a. n. o. t. p. o. t. f. i. r. i. a. l. i. a. f. o. r. m. a. q. u. a. c. a. u. e. l.
s. t. r. u. i. t. i. n. p. i. o. r. i. a. s. u. l. m. e. u. h. i. r. a. t. e. s. e. a. d. e. m. p. r. i. m. e. f. o. r. m. a.
q. u. a. m. p. o. p. r. i. e. t. S. a. n. t. e. t. a. l. i. a. n. a. t. u. r. a. i. n. d. e. m. h. i. c. e. t.

p. h. i. b. i. p. h. y. s. i. c. a.
e. u. l. l. i.

Nomina q. bus
ma. i. a. a. p. p. e. l. l. a.
l. a. t. u. r.

Obicies q.

Obiicies q̄. Si q̄sit m̄a ja n̄ rem n̄a
q̄sit m̄a, ut q̄sit s̄m̄ transmutatis substantis, s̄m̄
ad n̄m. ^{hoc} e n̄a m̄a s̄a. q̄ non penenda in rem
n̄a. m̄a. patet. in 30 q̄bae supra. min: p̄tr. composita
substantia sunt q̄ mutantur substantia, s̄m̄ hanc composita
s̄ta non indigent aliquo s̄to ad huc ut transmutentur
mutentur. q̄ m̄a s̄a n̄m e n̄a ad mutam s̄m̄
statem. p̄tr m̄. nam aër mutat in ignem vel
agnem. s̄m̄ hanc sunt composita substantia. q̄ m̄
vera; m̄. p̄tr. composita substantia sunt substantia, et
in ignis substantia mutat, q̄ non indigent ali
quo s̄to ad huc ut transmutentur.

R. Certe mai: et n̄ḡs n̄m: ad ius p̄tatem nega
tis m̄. composita n̄. substantia non s̄m̄ substantia
mutari, s̄m̄ potius corrumpi, et de novo generari
Ad p̄tatem s̄ces, illas q̄ s̄m̄ aër mutat in igne
non s̄pe n̄as si composita s̄m̄ s̄m̄ s̄m̄ s̄m̄ s̄m̄
tes, quatenus tota sunt, s̄m̄ t̄m̄ s̄pe n̄as q̄no ad
partem n̄a. ita ut s̄m̄ s̄m̄ q̄ aër s̄m̄ s̄m̄
m̄a n̄ mutat in ignem, hanc e q̄ transmutat a forma
aëris ad formam ignis et isto e legitime s̄m̄ s̄m̄,
n̄ n̄. non mutat totaliter in igne, s̄m̄ m̄a h̄,
n̄ maneb, et transit a forma h̄m̄ ad formam
ignis, h̄m̄ ad mutam n̄m̄ q̄lis e s̄m̄ s̄m̄,
q̄ s̄m̄at s̄m̄ n̄m̄ s̄m̄ n̄o a quo s̄m̄. et ad
ignem, h̄ n̄. mutat s̄m̄ s̄m̄, ut in mutam n̄m̄
deutaliter e n̄m̄ n̄m̄. Composita q̄ s̄m̄ s̄m̄
s̄m̄ cum s̄m̄ s̄m̄ corrumpunt et generantur
de novo, non s̄m̄ mutari, s̄m̄ n̄m̄ inquit, atten

desi nit

definit ope, et ex hec patet non mutuis.

Obiectio Generatio substantialis et fieri absolute

fieri materia ja. go materia ja non e penenda in rem
nra um alibi illa quocumq fieri mutuis sub
stantis. q. signa patet. p. tr. ans. ex solis accidentibus
pt aliquid res natis generari. go generatio substantialis
pt fieri sine materia ja. q. signa patet. p. tr. ans. ex p. r. t. y
nenerabilis s. p. r. t. i. Eucharistia generantur aliq. p. r. t. o. res,
mes, sed ibi t. m. sunt accidentia generis, neq. n.
ibi amplius e materia panis, sicut guerra in corpore
chr. go ex solis accidentibus pt generari res natis,
nam ex corpore chr. latia generari mi p. m. e. dicere.

Hinc argute laty de Eucha. R. Quid ad hoc ut
aliquid generet, nisi ex materia ja vel aliquid
generans vel supplet materia ja vices. et hec p. r. t. m.
requis in hec capu, q. d. generantur vermes ex p. r. t. y
sacchari, illu n. p. r. t. o. manent ibi cum mixtura ali.
qua substantia matris, et q. hinc mixtura p. r. t. o. non tu
generare ad generandam verminu, sed et nutrire, et
p. r. t. o. supplet vices materia ja. Verum ista casu
vni aliquid sup naturalis in voluit non adeo f. r. i. c. t. e
a p. r. t. y. s. o. r. a. m. i. n. u. m. y. sed manente in vinea nati
ni q. n. e. g. r. a. t. u. s. p. r. t. o. m. e. a. m. p. m. ad mutuis p. r. t. o.
s. b. u. t. y.

Obiectio go contra defectus materia ja. A p. r. t. o.
jam partam si: q. m. p. r. t. o. nam q. m. p. r. t. o. n. e. r. o. e. s. t.
o. p. r. t. o. s. b. u. t. i. a, sed materia ja non e substantia, go non e
q. m. p. r. t. o. m. a. p. r. t. o. p. r. i. m. u. s. s. t. u. m. n. u. l. l. i. a. l. l. e. r. i. i. n. h. a. u. d.
aut in h. i. s. s. e. d. q. a. l. l. e. r. i. i. n. e. m. i. n. h. e. r. e. t. e. s. b. u. t. i. a.
s. b. u. t. i. a. n. e. e. r. s. p. e. r. s. e. go q. m. p. r. t. o. n. e. r. o. e. s. t.
o. p. r. t. o. s. b. u. t. i. a

Substantia; in pto ex Arte q 7. meta: c. 3. lex. q.
definit materiam per negationem omni substantiam hoc
modo; materia nec a qd, nec quales, nec qtu, nec
aliud eum qly ens debet imitari. qd materia non est substantia
sicut dicitur in d. th. qd materia non est substantia
sape appellat ens in potentia sed qd ens in potentia
et non actu, neqz esse substantia qd idem qd actus.

Q. Certo ma: et dicitur in: materia non est sub-
stantia completa et in certa spe potest substantia, qd
in: non est substantia qd substantia est ens non in se habens al-
ter, vel qd ut distinguit qtra accidens. nego m. Ad
probam si es, dicitur qd illa verba non negant qd ma-
teria sit factum substantia in completa, sed tu negat qd
sit completa substantia, qd et nec negamus. Est et alig
sensu istem verborum, si q materia non sit qd neg
qtu, hec, q non sit forma substantia, sed ab eua,
licet distincta; quum sensu ad huc d. th. 7. meta: c. 3.
ad verba a d. th. qd quid licet materia sit ens in
potentia, qd sit se caret actu existenti, a quo nomen
entis desumit, tu non negavit d. Thomas qd materia
sit vera et substantia pars compositi naturae.

Obiicit ultimo. In dicitur materia non est
sicut particula supflua qd dicitur dicitur non est bene
qz materia potest esse, non eo ipso q materia sit
in se distinguit a forma, a potentia, et a causis
extrinsecis ut intuenti patebit. qd supfluant
caetera particula.

Q. Illas parti culas inra merito ab Arte spe
adhibas, cum u. materia sit qd sua imperfecta et in se

mam

nam ex latitudine fit potius ignota, necnon fuit
plures parietas addere q nos facile in sig daret
cognitionem. 10.

Dubium Secundum.

Utrum Materia Prima ita
sit pura potentia, ut secun-
dum essentiam suam nul-
lum includat actum,
etiam entitativum

Pro resolutione huius dubij notum est q multiplex
sit actus in primis a actus accidentalis est ille q actus
nit toti composito substantiali iam in suo esse q habet,
ut calor, albedo n. y. alij a actus primus, et hic est for-
ma substantialis, de qua dicitur q sunt q generat ut est
nate super actus primus. Alius a actus subsistentia que
substantia accidentis plane in communi calidus. Alius tandem
a actus cuius substantia que us, q huius affectu modo extra
suas causas, et de his actus actus extra esse debet,
quod

Actus multiplex.

10. Actus accidentalis.

20. Actus primus.

30. Actus subsistentia.

40. Actus existentia.

Acty onbitatingp?

Potentia multiplex.
Potentia activa.

Potentia passiva.

Potia purus duplex.
Potentia Subiectiva.
fina.

q̄ m̄a j̄a multu ex iis in sua sp̄ia posse q̄siderata
 includat, et j̄o q̄dem de actu accidentali p̄atet. cum
 multu accidens sit de sp̄ia futuru et in completu.
 de actu j̄o id quoy nem̄ e et id igni nem̄ magis
 h̄t de actu existentiā et substantia, ut p̄m̄ny.
 infra. Solum j̄o actus h̄t de actu quodam eub;
 habens quem nihil aliud spe sicut, q̄na ipsam
 eadem sp̄am sine onbitatem aliam rei; nam et
 j̄o q̄ aliq̄ sit realis entitas h̄t iam actu en,
 itatis sine e actualis entitas, et q̄ter per aliq̄ne
 actum factum entitatum q̄ne e vocant actum
 metaphysicum completu si e rei aut futuru com
 p̄tū, in completu, si e entis in completu, q̄nale
 e m̄a j̄a. Et q̄ notitia huius acty onbitativi
 notū eo varias assignari potias, alia e potia
 activa, alia passiva. Potia activa e illa q̄ ex p̄,
 pria n̄a e destinata ad agendu, vel operandu,
 ut n. g. potia visiva, culer in igne et potia
 activa ignis, q̄a per calorem ignis op̄at, et h̄tis
 potia nem̄ e m̄a j̄a, ut latig in fra q̄statit. Potia
 passiva e illa q̄a destinata ad patiendu vel res
 agendu; ut n. g. siccitas in ligno et potia
 passiva ligni, q̄a e destinata ad recipiendu ig
 nem vel calorem. Rursus potia duplex e.
 Alia e potia subiectiva. Alia Obiectiva. Potia
 subiectiva e per qua aliq̄d subst̄ eruit forma
 sine subst̄ati sua accidentali, ipso a. forma
 sine sit subst̄ati, sine accidentali, et acty
 futis.

fructus.
 ipia acc
 q̄ dem
 obiectiva
 iedina
 et h̄
 h̄na
 nam y
 tot q̄
 ut e
 onbitat
 et in h
 q̄idera
 subiectiva
 culer
 h̄tis
 j̄o
 in u
 h̄tis
 sicut
 in
 tran
 C
 Ma
 dem
 quem
 culer
 iedina

P^{ro} C^{on}tra ex h^{is} q^uo^d q^uo^d m^odo c. 3. l^{ex}: 8^a. dicit
 manum nec spe q^uo^d, nec q^uo^d, nec aliq^uo^d eor^um q^uo^d
 ois debet in n^oq^u, q^uo^d ex mente h^{is} h^uic q^uo^d man^u q^uo^d
 ex sua q^uo^d n^oq^u habeat actu fructum. Hanc con-
 dem et bene d^o. Th: parte 7^a q^uo^d 7. art: 2. Eandem
 tenet P^{ro}mer, Cap^ooli, et alij: et p^{ro} et r^oe.
 Si man^u q^uo^d ex sua q^uo^d et n^oq^u includeret ali-
 quem actu fructum per quem g^ostibueret in spe
 completa aliq^uo^d fructu, tunc ip^o non est
 q^uo^d p^{ro} actu aliq^uo^d fructu, nec p^{ro} et in se recipere
 aliq^uo^d forma fructu, q^uo^d ex se recipiens a p^{ro}.
 q^uo^d d^o aut. in p^{ro} ex q^uo^d sensu eor^um p^{ro}, q^uo^d p^{ro}
 h^uic man^u q^uo^d spe q^uo^d p^{ro} actu aliq^uo^d fructu, et
 p^{ro} recipere ois formas fructu p^{ro}. Sequela p^{ro}.
 Si man^u q^uo^d ex se haberet forma fructu, tunc
 est ois q^uo^d se completa in actu, et forma q^uo^d p^{ro},
 ita adveniret non componeret ois q^uo^d se cum man^u.
 s^ut ois q^uo^d acci dens; cum adveniret ois cum
 p^{ro} d^o in suo spe p^{ro}. Et dem de his aliq^uo^d
 fructu s^ut in compositis in eod^o p^{ro}. q^uo^d si
 man^u q^uo^d haberet aliq^uo^d actu fructum non est q^uo^d p^{ro},
 nec p^{ro} aliis formas recipere, ut ex d^o certis magis
 p^{ro}.

Conclusio Secunda.

Man^u q^uo^d se considerata dicit actu ois
 latini quem p^{ro} appellat actu melasthym
 sine optem et sic man^u q^uo^d non e p^{ro}
 potia obiectiva.

Hanc sententiam multi q^uo^d h^uic et d^o. Th: operant;

J^oh^o

Art 30. Hanc predicāo, mā jā e^{re} reale, non e^{re} idem,
sica predicāo. q̄o erit fructus. p̄ter aut. q̄o p̄ter inferi^o
de inferiori, hunc p̄ter cū non e^{re} identica, sicut in allatō
q̄m p̄ter sup̄er q̄: ens reale, de inferiori, mā jā
q̄o q̄d inferi^o q̄m sicut sub ente reali in e^{re}, q̄o non
erit identica, sicut fructus q̄d cū, nunc et cum rāo en,
his fructus q̄m sicut inferi^o, et q̄m sicut p̄ter q̄d
cūq̄ de eis. hunc ultra sicut id q̄ p̄ter fructus de
aliquo, p̄ter ut forma, et ut actus, q̄o si rāo entis realis
p̄ter fructus de mā jā q̄d cūq̄ de ipsa ut forma
et q̄m sicut ut actus saltem entitativus; q̄a eis forme sicut
actus; et q̄o forma entis realis sicut actus entitativus.
Art 31. Quidam asserunt q̄d dicitur aliquid actus, sicut
mā jā asserunt q̄d dicitur, q̄o hinc aliquid actus. ma. p̄ter.
Deus est purissimus actus, nulla in se habens potentialem
formam, q̄a potentialem ab ipso sicut in perfectionem q̄m dicitur
adhibere negas e. q̄o q̄d asserunt q̄d dicitur, sicut
saltem aliquid actus. p̄ter q̄m sicut. q̄a id q̄d aliter asserunt
q̄d asserunt illi sicut id q̄d hinc, ut sicut id q̄d in se.
q̄o cum sit dicitur actus purissimus, non potest mā jā
illi asserunt, nisi sicut aliquid actus saltem en
titativus; q̄a alios actus excludit mā jā, sicut se
quid dicitur. sicut: actus accidentalem, actus substantivum
et existens, et actus fructum physicum, ut dicitur in q̄o
cento. m. e. d. Th: q̄. 3. de veritate. a. 5. ad p̄m.
ubi dicit, licet mā jā sit in formis, tū in se si
imitatio p̄ter formas, q̄m cum n. solile spe habeat,
illud tūc imitatio p̄ter entis. q̄o ex mente d. Th.
mā jā asserunt q̄d dicitur q̄a jā cū et p̄ter ens. et mi,
mā jā q̄d cūq̄m ex hoc loco d. Th: non colligant
q̄m

quoniam expressa seipsum, quod magis iam licet non habeat actum
 finem, de quo supra, habeat tamen actum ontologicum, quod
 sicut expressis verbis, quod magis iam in seipso deum vel suam
 causam in seipso. Item deinde eadem in. rae. se. q.
 magis iam apud seipsum deo. Eius est apud seipsum suam causam,
 licet non ferat adaequale et effectum, sed sicut in seipso
 causam agnouit, sed magis iam est effectus iam causam quod habet suam
 esse a deo et creaturam, quod apud seipsum labitur iam causam. Quoniam
 sed in seipsum actus nulla viceus potest aliter haberi,
 certe magis iam habet aliquid actum, saltem ontologicum,
 non. confirmat hanc sententiam. actus est et distinguit unum
 ab alio, sed magis iam sicut se ipsi deinde distinguit
 a forma substantiali. quod habet aliquid actum et quem
 distinguit, et hinc actus est ontologicus.

Pro tanto 50. Quod petitio debet expleri et aliquid actum,
 sed petitio obiectiva est vera petitio. quod expleret et aliquid
 actum ontologicum, vel ontologicum. magis. pudet, quod
 nulla petitio expleret et petitum in eodem genere, alias
 idem expleret se ipsum et se ipsum. quod nequit dici. quod petitio
 debet expleri et aliquid actum qualemcumque, cum petitio
 quatenus petitio, licet est optem ordinem ad actum huius
 ad sui explerem. in et petitio, quod petitio obiectiva
 novae est vera, neque, nempe in nihil, sed vere dicitur a par
 te rei nullo modo si devarante, quod cum non sit actus,
 erit vera et realis petitio. Tunc ultra. sed magis iam
 expleret et expleret petitum obiectiva, quod ipsa nihil,
 debet aliquid actum per quod illa expleret, confirmat
 rae hanc. id est sicut se ipsa petitio obiectiva est plane
 nihil, sed magis non est nihil. quod extra petitum

Reobiectivum,

licet:

obiectivā. q̄o includit aliquē actū saltem entitatis,
num.
Obiectis 10. ad p̄būdū māam jam h̄c s̄tm se
actum s̄ntem. māa j̄a e s̄tm reale se ipsius formā
substantivā et e vera cāa compositi substantivā; s̄d nil
aliud p̄t recipere et causare nisi in s̄tm e in actu et in
certa s̄pe ḡstivata. q̄o māa j̄a habet ex se aliquē ac,
tūm nūc tū entitativū, s̄d s̄ntem, q̄ q̄ue in actu
s̄pe ḡstivata. m. e. certa. p̄t m. nam influere in eum,
s̄ntem e. veluti aliq̄d operari, s̄d q̄libet s̄pe s̄ntem
influat, s̄q̄ ut aut ill q̄ influat s̄t in actu et certa
s̄pe ḡstivata, q̄o māa j̄a h̄t ex se aliquē actū q̄
quē s̄t in certa s̄pe. p̄t m. ultima. q̄o q̄at e
actū s̄ty. q̄o s̄p̄erit actū s̄m substantivā.

R. Concedendo māa: et distictio m̄m: nihil p̄t
aliud causare, nec recipere nisi s̄t in actu p̄ actu
existentiā vel formā substantivā, nego m. nisi s̄t in
actu entitativū vel s̄ntem, q̄edo m. et tūc negatis
ḡsequamur. Nam h̄c s̄ntem et entitativū sufficit
ad h̄c ut māa j̄a intelligat causare in p̄p̄riā
cāa māas; licet tūc in eodem instanti h̄m̄s in
quo causat repr̄at existā. nūc p̄p̄riā māa,
s̄d p̄ticipatā a forma q̄ in illo instanti forma
univ. et actū iste s̄ntem e ill q̄ intelligit s̄pe cāa
p̄tiam suam, et influere ad actū s̄ty māa, in
ordine ad eundem actū s̄ntem.

Obiectis 20. Si māa j̄a habent aliquē actū entit.
subim̄ sequeret q̄ forma substantivā non faceret

num

cum illa unum ens per se. qd sequens e factu. qd et
ans. pto sequetur. et duobz entibz in actu non pot fieri
unum ens p se, sed tunc p accidens, ut ex albedine et hore
non fit unum ens p se, sed p accidens.

R. Quid h'c'c' materia p' habeat actu entitativum, iste
tu actus e fundus in p'fectionis, ut non ex trahat materiam
a rae pura potest subiectiva, ut si ista e. immo ut
materia p' subiectiva pura potest subiectiva recipit talium actum
entitativum, d' e' pura potest, q' ex se in nulla restra p'ne,
completa entis nescit, neq' in alioquo restra p'ne, sed
hanc ora h'c'c' a forma, licet si ab illa non p'p'et, nec can-
set p' p'na entitas, et gradus p'ctis, quo in linea materia
p' p'ctis h'c'c' sed hunc gradum h'c'c' ex se. Ad argu-
tu negat sequetur. Sed p' tunc dices si ista p'cedo ans.
ex duobz entibz in actu p' facto et completo non fit
ori unum ens p' se, quod ans; in actu entitativo et
incompleto, nego ans. Et Contrarij non tunc admittu
tunc in forma subiectiva actu entitativo, sed et p'ntem,
et tunc ad hunc gradum q' ex materia et forma fiat unum
ens p' se, eo q' iste actus non sit. Sed completo actus,
factus eadem p' rae actus entitativus materia non recipit
q'et compositionem per se. Quod si alioquo in D.
Th: requas, gradum entis et gradum subiectiva tunc materiam
a forma, nec sic intelligere debes quoniam q' S. Thas
videt q' p'nam et in h'nc'ca entitativum materia p' se o
forma. sed tunc multo q' materia per forma in certa et
determinato gradu entis p'ctis. d' q' eam entitativum
qua forma correat completo et correat
materia p' p'na n' entitas forma p'ctis tunc p'ntem gradus

recipit

recipit in manu et exhibuit substantia compositum.
Omnis res 30. Artes definiens manum tam nulla men-
tionem fecit alicuius actus, quod significat quod manum tam nullum
actu et exhibitum in se includat, alias artes fuisset
in definiendo minutus. et confis meum. D. Thomas quibus
legit de manu tam formam vocat illa ens in potentia, quod gra-
dus et thema legimus quod aperimus manum tam includere
actu exhibitum.
R. Huius argute 30. arguitur ab autoritate negative
dicitur non valere, ut non valet, hoc Artes vel Plato
non dixit, quod non est verum, nullum est ymaginem. R. 20.
Veni spe y Artes nullum verum habet de actu isto
exhibitu in defectu suis propria relictis; ex hoc tu
non colligitur quod manum tam careat tali actu; quia Artes
hunc actu exhibitum huiusmodi quod confirmum et quasi
notum in quibus fuit. Uterque vero non debent esse
vitas rationes eorum et transcedentiales enim mare, sed
sufficit si rationes sunt et differunt aliter explicet ut
in defectu huiusmodi non est ipse sicut quod sit ens vale
quod ratio entis realis et eorum, ideoque factum sicut quod
hoc sit aut ratio. pari quod ratio cum actu isto exhibitum
sit eorum et transcedentiales inhi meum inclusum in ortu rebus
et entibus, ideo non fuit verum illud in defectu expro-
mere. Ad locum D. Thomas 20. Veni spe y S. Doctor semper
nocet manum tam ens in potentia, non y nihil actu
in se habet, aut quod sit in potentia resp. exhibitum, realis
hoc y stare negat; alias certe manum tam spect plane
nihil, cum id quod tuum sit spe, et non est, quod vera nihil
sit. sed tuum vult D. Th. y sit ens in potentia subiectiva
in ordine sui ad formas substantiales, et est ens in potentia
ad existendum, quia manum tam nullum actu exhibitum in se
includit et iste est sensus D. Th. et aliorum

Veni

Vom e contra ratiō solūm sū in fūgūmūtatē
 Ratiō eōs et tūm sūcēdētū bātū ē in sūis infēōrū
 gnālū sūmū ūltīmū ratiō dīstīctū in fēōrū ab nō
 ratiō sūmū q̄ ē q̄ tūm sūcēdētū bātū ē in fūctū gnālū
 ē dīstīctū ūltīmū fūctū, unde oīs q̄ in fūctū in bīlīh
 hīt epe p̄ se in accī dēntē nō hīt epe in alīo
 q̄ hāt sūmū sūā ratiō fūctū fūctū et accī dēntū
 sū māt q̄ sūmū ūltīmū sūā ratiō et fūctū se
 cōnsīdērātū tū hīt ratiō p̄ctīā et nō actū. q̄ q̄ q̄
 ratiō in illā in dūcā hāt ratiō p̄ctīā et nō actū.
 et q̄ sūctū fūctū ē q̄ in māt q̄ ratiō alīq̄d q̄ hāt
 bāt ratiō actū. Hūc ratiō ē. cōdō māt.
 et dīstīctū m. sū māt q̄ sūctū sūā ūltīmū ratiō
 tū hīt ratiō p̄ctīā sūctū sūctū q̄ dō m. tū hīt
 ratiō p̄ctīā obīctīā, nō m. Eōdē mōdō dīstīctū
 q̄ sūctū sūctū q̄ sūctū ratiō in dūcā in māt
 q̄ hāt ratiō p̄ctīā sūctū sūctū et nō actū
 p̄ctīā cōdō q̄ sūctū p̄ctīā ratiō p̄ctīā obīctīā,
 sūctū et nō actū sūctū sūctū nō q̄ sūctū. Hāt
 q̄ māt q̄ sūctū sūctū ūltīmū q̄ sūctū q̄ dīctū
 tū sūctū p̄ctīā sūctū sūctū, ad hūc tū bōnē p̄ctīā
 dīctū actū obīctīā et obīctīā q̄ hāt dūo
 nō ratiō nō. idē n. bōnē q̄ epe sūctū et fē
 māt māt sūctū et actū obīctīā, mō ut māt q̄ p̄ctīā et p̄ctīā sūctū;
 nō dīctū in dūcā obīctīā ratiō, q̄ nō cū
 māt ex se actū hāt et nō tū in p̄ctīā sūctū
 in dēntū cōtū a q̄ nō alīo ratiō obīctīā q̄ māt
 q̄ hāt actū obīctīā.

Obligatio qd. Ens reale ad a quatuor vincit
 ab hōe in p̄ctīā, et actū. q̄ hāt alīq̄d sūctū
 reale

reale non tunc est hoc. Ad hunc actum. quod si ab manu
sunt se considerata includat entitatem realem. tunc
ob hoc non est hunc actum. pro quod sequitur. membra
divini deus debent includere divini in se et inter se
sunt oppositi, quod cum actum et potentia divini sunt
reale unum quod est. quod reale. licet aliud membra
sicut et delectat, excludat.
Hoc arguitur. Achilles contrarium quod iniquum,
non solum actum entitatum, licet iniquum
non tunc sequuntur. Quare quod. Concedo tunc
se. quod reale ad signatum et recte ab hunc divini in
potentiam et actum. et delectat consequens. Ergo licet
aliud sit ens reale non tunc est hunc actum entis,
sicut non sequitur. actum sicut potentia, sine
actum existat aut potentia quod sequuntur. nam
eo ipso quod membra divini deus ut nec divini sunt
debeant actum includere naturam divini, et potentia
sit unum nec tunc divini deus ens reale, nec de,
licet et includere actum entitatem realem. alias
non esset actu membra divini deus, quod non par,
sicut par, naturam naturam divini, et hanc ~~entis~~
tatem realem participata vocamus actum entitatum quod iniquum
quod aliud participat nec et realiter naturam entis realis
et quod includat actum illam transcendit aliam entitatum
quod et manifesta in plura, et est non ens et non esset
ens, quod iniquum videtur. quod non esset ens reale ut
supponit quod esset membra divini deus, et non esset
ens reale, quod non includit actum entitatum quod
entis nihil et aliud quod est entitas realis in
una quod ratione inordinabile inclusa.

Et a.

Ut a. hoc solutio melius intelligat, explicanda est definitio
 illa Actus qui dicitur ens reale in potentia et actu. per
 potentiam non intelligit, Actus pura potentiam obiectivam
 quod nulla in se dicitur entitatem realem. Sed intelligit
 potentiam subiectivam physicam aut metaphysicam. et per
 hoc mentem dicitur ens reale dicitur participare naturam dicitur
 sed dicitur hic et ens reale ut patet, quod potentia quod est unum
 membrum dicitur ens reale participabilis ens reale. quod pro
 tiam non intelligit Actus pura potentiam obiectivam,
 quod nulla includeret entitatem realem, sed quod re vera
 diceret illam. tunc ultra sed magis et potentia dicitur
 ens reale, quod non est pura potentia obiectiva,
 sed includet actu entitativum et quod est cum ente
 reali. unde recte arguimus, magis per potentiam se esse
 ens reale, quod includet actu entitativum. Non
 hic contrarius arguere hanc arguimus eo quod non va-
 let a dicitur ad unum membrum potentiam se absolute vel
 non valet et actu. quod est veritate. sicut dicitur non va-
 let ista arguimus. magis ens reale. quod est actu. sed de
 arguimus arguimus in hoc quod patet statim ens actu
 in sua dicitur intellectus quod est actu et entita-
 tivum, hoc non enim non est, sed tunc intelligit actu phy-
 sicam, aut enim quod dicitur rem in actu quod est actu.
 quare hanc arguimus legitima est magis per arguimus.
 sicut magis actu ens reale, etiam arguimus in potentia
 obiectiva. quod includet actu entitativum, sicut bene va-
 let, hoc est actu, quod est inens sensibile, quod est inens sensi-
 bile quod est cum actu. sicut et bene valet, magis per
 est ens reale, quod includet actu entitativum, quod actu
 entitativum quod est cum ente reali, unde non est
 arguimus

auctae nra a Iuu h ad nra mentem hinc dicitur x
 ut sibi hie non recte p'cedet Prudis sq' rā.
Obi crō 50. Si māa ja in stultit' f'ctm se actu
 exhibitum sequitur q' putata matris... q' ho' n'el' o'g' q'
 f'ctm se totam ep'et acty, atq' h'ic e' f'ctm. go. Et p'te
 sequela. q' q'libet pars illius ep'et acty. f'ctm n' n'
 p'p'riis e' acty. et dicitur f'ctm nes māa et e' acty,
 go f'ctm matris f'ctm se totam erit acty.
R. Dicitur sequela. sequitur q' putata matris f'ctm
 se totam ep'et acty exhibitum q' dicitur sequela. acty
 f'ctm, nego sequela. Contra. Ex hac f'ctm sequela
 q' f'ctm separata non est magis acty, q' f'ctm
 māa immersa, atq' h'ic e' contra e' p'ctes et theo:
 go. P'te sequela. Putata separata Angelis n. g. non
 e' tota acty f'ctm, sed ep'ia Angelis e' existit e' in p'ctis
 ad existendū, sicut māa ja e' in p'ctis ad recipiē,
 andū forma substitutum. go f'ctm separata
 non est magis acty q' f'ctm matris. **R.**
 Dicitur sequela. ad p'ctem distingues o'is Angelis
 vel f'ctm separata non e' tota acty f'ctm q' ut
 acty f'ctm dist'is q' n' q'bra māam, nego aut. non
 e' tota acty f'ctm q' ut acty f'ctm sicut tota q'
 actu existendi q' n' e' p'endi q' dicitur o'is. Ad Inne
 negatis q' p'ctem. nam ut docent ceteri Theologi
 cum De Tho. ja parte. Angelis vel f'ctm separata non
 componunt ex māa et forma sicut h'ic n'el' o'g' q'
 f'ctm ex p'ctem et dist'is, f'ctm. ex q'no dicitur
 q' f'ctm separata f'ctm magis acty q' f'ctm
 matris, q' n'ing h'ic de compositione in e' p'ctem.

Obi crō 50

Obi autem 6. Nam vel materia per se ipse actus con-
 titatur, vel componitur ex ipso vel ex sua potentialitate,
 neutrum potest dici, quia materia per se non includit actum conti-
 tatum. quoniam potest. pro modo. inprimis necesse est dici quod
 materia sit ipse actus, nam vel talis actus est actus
 informans et hoc non. nam cum actus informans
 se supponat actui quae reformet materia per se non
 est in se ipso per se ipso dicta, vel est actus subsi-
 stens et hoc nullo modo, quia actus subsistens est
 nullo effectus quae informans unum nullo in se,
 quod sustentante, quod si materia per se non est actus informans
 nec etiam erit actus subsistens, quod si materia non est ipse actus.
 Neque in dicto potest, scilicet quod materia per se componatur ex tali actu
 et ex sua potentialitate, quia si materia per se sit composi-
 tura amitteret rationem primi sui et gradus, et in parte
 non est si censetur.

R. Contra materia: et contra modo. quod ad idem. Est materia
 per se ipse actus constitutus, ad hunc insignitum dices,
 quod materia per se necesse est materia informans necesse est subsi-
 stens, ut videtur per actum, factus actus constitutus,
 Neque illa sunt actus in subsistente et informante
 et ad aequata, cum de aliis actus si constitutus et
 in se in se videtur constitutus rebus in se et in se
 includit, et quod factus et multum in se rebus componitur
 et talis actus, si autem nulla ratio est componitur ex actu
 et ex sua ratione factus, quia ratio actus includit in ultimo
 conceptu unum quod dei. per se a componitur ad
 minus debent se multum quod ad quod actus est ex se
 ut in logica de compositis necesse est in se.

Sunt

Sunt quædam ad huc alia arguta q̄ contrarij phares
congenitæ, sed q̄a p̄tenti diffinitum non habent,
ideo q̄ nunc ea non adducam. Sed restat videre
quomodo contrarij aliquas suas r̄as p̄ contris r̄a
allatas solvant. Ad jam r̄am dicitur v̄m spe
māam jam spe alij d̄ se reale ens, sed p̄tenti
negant q̄y r̄am si q̄ includet actu subitū
nū, dicitur n̄ q̄, ut alij d̄ se reale ens, sed p̄tenti
fuit ut q̄ re ipsa non sit p̄tenti in bit, sed habet
alijne subitatis m̄dū, sine subitō subitū sit con-
pleta sine in completa, sine actu in subitō sine n̄.
Sed huc d̄ n̄ satisfaciit de isto n̄ m̄dū subitō,
his q̄am ens reale d̄ includere p̄tenti ipsos, q̄nq̄
q̄ non sit iste m̄dū, vel n̄ accidens ut p̄tenti
contrarij cum sit ens reale; vel e p̄tenti, non p̄tenti
q̄ sit accidens r̄as m̄dū q̄, q̄ ipsa p̄tenti se nulla
includit accidens p̄tenti in completa. q̄ iste
m̄dū est alij subitatis, et de hoc v̄m subitū
r̄am q̄nq̄, ut sit in p̄tenti t̄m obiectiva, vel est
illam, et in t̄m huc d̄ n̄ d̄ m̄dū. q̄m d̄ n̄
negt, q̄ sic nihil adhuc reale q̄d p̄tenti r̄am e extra
p̄tenti obiectiva et completit illam. q̄ actu in se
et non t̄m in p̄tenti h̄t subitatem realem. q̄ h̄t
et actu subitativū. non d̄ n̄ q̄ māa q̄a sit in
actu, q̄a spe in actu p̄tenti existit, q̄na māa q̄a
causit p̄tenti se, et t̄m māa q̄a p̄tenti creat
ens reale actu, et non t̄m in p̄tenti, et q̄yter habe,
lit actu subitativū. huius r̄as occurrit q̄yter
dicendo p̄tenti obiectiva non spe v̄m et n̄ q̄o
Jam

fana potiam sed quoniam non regnum
 et denominationem extrinsecam. Verum hec ratio, p[ro]p[ter]
 ut q[ui]d q[ui]d reat[us] et vere p[ro]p[ri]a, aut et comp[ar]at[us]
 habet verum et realem potiam ad p[ro]p[ri]etatem. Sed
 potiam ad p[ro]p[ri]etatem e potiam obiectiva ut dicitur e.
 supra; q[ui]d potiam obiectiva e verum e realis potiam.
 m. p[ro]p[ri]a. q[ui]d ab actu ad potiam bona e q[ui]d q[ui]d - q[ui]d
 si potiam e realis et illud q[ui]d explet potiam, erit verum
 et realis actus. tunc ultra, sed ma[gn]a q[ui]d explet
 potiam obiectiva, q[ui]d erit verum et realis actus en-
 titatis.

Ad q[ui]am nam rationem q[ui]d Causam q[ui]d h[ab]et ma[gn]a
 q[ui]d non sit actus, tu ap[er]tissime deo, non q[ui]a ma[gn]a p[ro]p[ri]e
 e p[ro]p[ri]a actus, sed q[ui]a ma[gn]a e p[ro]p[ri]a et in ens,
 ut ex verbis d. th. ibidem colligere licet. Verum ad
 hanc p[ro]p[ri]etatem non sufficiens. Nam vel ma[gn]a
 ap[er]tissime deo p[ro]p[ri]a rationem veris et p[ro]p[ri]a in eis,
 vel p[ro]p[ri]a illam rationem veris et p[ro]p[ri]a q[ui]d in ip[s]o
 deo. im[mo] dicitur neq[ue] q[ui]d non alius ap[er]tissime deo
 p[ro]p[ri]a veris et p[ro]p[ri]a in eis. q[ui]d ma[gn]a q[ui]d ap[er]tissime deo
 p[ro]p[ri]a rationem veris et p[ro]p[ri]a in ip[s]o deo regnum.
 tunc ultra sed rati[on]e veris et p[ro]p[ri]a regnum in deo
 nullum sicut p[ro]p[ri]a alibet, sed q[ui]d actu, q[ui]d si
 ma[gn]a q[ui]d ap[er]tissime deo p[ro]p[ri]a rationem veris et p[ro]p[ri]a in
 ip[s]o regnum habet aliquid actu. si in tua dicitur
 rationem veris et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a alibet certe non ap[er]tissime
 deo, sed q[ui]d ip[s]i valde si p[ro]p[ri]a in
 rati[on]e veris et p[ro]p[ri]a.

Ad

Ad ultimam sententiam Q. materiam jam non esse primum nihil
neg, esse in prima potentia obiectiva, esse in prima potentia
subjectivam, ut autem aliquis sit prima potentia
subjectiva, bene potest esse extra nihil, licet sit
nihil actus includat.

Ubi aliquid sit actu extra nihil debet actu et non tunc in
potentia includere existentiam realem vel aliquam eam
habere in se vel ipsi generari, sed materiam
actu extra nihil supposita creat. ergo actu includit
in se existentiam realem. si n. tunc in potentia obiectiva
existentiam realem, re vera nihil est. si vel rosa. ny.
post dies annos debet generari, in re nihil est. ergo
materiam habet sit prima existentiam realem et ipsa
actum existentiam. et ex his potest quod veritas non
est sententia.

Dubium Tertium.

Utrum Materia prima ha-
beat ex se propriam ex-
istentiam, vel eam ha-
beat a forma aut a to-
to composito?

Duplex

Duplex e in hac diffinitio sententia. qd ce asserentiu maam i. jam ce se sine forma et composito, huc ppria aliquam existam, non totalem, sed partialem. Hanc sententiam defendunt Rubens hic q. 3. tra. 1. Suarez in met. dist. 63. sed. 3. transeua. t. deley et alij.

i. Ad sub: A. Affine.

Secunda sententia statuit maam jam nulla oio huc esse existam, et partialem; sed totam sua existam a for. ma et toto composito qd e ppria stia existat. Et hanc sententia e D. Th. p. j. art. 2. ad 3m. Eam defendunt ois sig. disipulis, Caritany, Cupredy, & Pro hinc go hinc nensis sententia explicat Nthm e jo duplicem esse existentiam. Aliam accidentalem. Aliam substantiam.

2. R. Affine.

Accidentalis existat e illa qua accidens existit in re, in qua. Substantialis vero e illa qua substantia existit. ut in g. existat hinc, et existat substantia; existat vero albedinis et existat accidentalis. Et supponit hanc d. ius accidentia non esse qd existam stia aut substantia, ut no sunt; sed existere p existam ppriam et distinctam. Nthm d.

Existentia duplex.
1. Existat accidentalis
2. Existat substantialis.

Existam in rei se ab hinc describi; Existat e meda qdam quo res constituitur complete extra potentiam suam carm. Explicat hanc diffio. Res antequam pducatur, et esse in potentiam suam carm; qto vero pducatur hinc et extrahi de potentiam illam. qto go res e pducata hinc accipit aliquam autem sine meda q existat uicq, quo finitur et complete constituitur extra suas caas, et tunc complete qd in hoc vi, stia existat ab stia, vel ab autem exhibitivo, q per autem stia res qdam dicat extra potentiam suam carm, incomplete tunc, qd ut se, nondum completa, sed requirit aliquid

Defio Existat.

Quo differant existat et stia?

per se ipsa, cum non sit ens in actu, sed hoc in potentia
 unde magis & aliq. consecutio quia creatura.
 Hinc auctoritati D. Th. Q. a. contrarius D. 5. in tu nulle
 manum non hinc existant, per quia materialiter per ope
 actus sine forma. sed hinc saltem existant quia forma
 substanti per se dependeat. sed hinc responsio non ad.
 Inquit mentem D. Thomas. nam eius verba si attente
 legant, non tunc dicuntur dependere a forma sed a
 materia multa sic habeat existant per se ipsa. Et si hinc
 explicatio vera est, proprius et dicere formas mater,
 modo et hinc composita in existere in rem sua per se,
 quia ut actus materialiter existant, dependent a materia, et ut claris
 mens Doctoris & intelligat legendum fuit verba q. 107.
 10. 2a. q. 97. art. 5. ad 2m. Vbi sic ait. Idem est ope formas
 et materia, et hoc a eodem ope compositi; si ergo sit in
 D. Thoma eadem est existit forma et materia, materia non
 habet propria et distincta existant. q. 10. Certe non
 ait D. Thomas. Pter deinde ratio Certe non
 ja. Existit a modo q. ex sua materia tunc deserventi
 vel materia completa, sed materia ja non est completa q.
 ergo non habet propria et distincta existant. m. patet
 p. m. existit a modo constituit rem extra suas
 partes, sed ens in completa non est extra suas partes,
 ergo existit tunc deserventi ante completa. m. patet ex 107a
 existit. m. et p. t. quoniam in aliis ens est in comple,
 tunc adhuc quoniam habet in potentia suam rem propter
 tunc adhuc aliquid q. factiorem q. ex illis 107a deserventi.
 et ergo ens in completa non est extra suas partes.

Pter,

Plur. Si materia habet formam existens, tunc
ex ipsa et ex forma substantiae non potest fieri unum
ens per se, sed tunc per accidens. atque hoc est contra eas sententias
quod si id quod est per se in parte. ex materia generata plurimum,
a seorsum ex materia et forma fieri unum ens per se. secundum
verum patet. Nam ex illo quod alteri advenit post ultimum
actum et post ex illo cui post hanc actum advenit, non fieri unum ens per se.
Sed si forma substantiae unius materiae habentis formam existens
etiam, adveniret enti iam in ultimo actu constituto,
et forma substantiae item contrarios habere et sua existens
quod ex illis duobus non fieret unum ens per se. in parte. Aliud
non quod advenit post ultimum a quasi alteri ordinis. quod
non potest fieri unum per se. in parte. quia ex ista et ultima
actualitas supponens naturam iam in opere effectus, et cum
plurimum in linea entis, sine existens. potest et
eadem sequela ex materia dicitur plurimum. ex duobus actibus
in actu non potest fieri unum ens per se, quod si materia et forma
habere formam existens, essent iam duo entia in actu,
et igitur non potest ex illis fieri unum ens per se.
His duobus rebus occurrunt contrarii distinguuntur
simplicem existens unam completam, alteram incomple-
tam et partialem. Existens completa vocantur
tam quod generat naturam completam. Incompleta vero quod
generat naturam incompletam vel partem aliam qualis natura
materiae et forma substantiae; et sicut natura completa
componitur ex naturis in completis et partialibus materiae
scilicet: et formae huiusmodi ex partibus effectibus, ita existens eadem
natura completa componitur ex partialibus et incomple-
tis existens materiae scilicet: et formae, et huiusmodi naturam asignant
quod non putant ipsi existens non distinguuntur rebus ab
ipsa

essentia, scilicet eadem essentia, et ideo si essentia nostra spe-
 cifica et completa et composita ex antedictis modis et
 forma, quibus saltem et essentiam completam eunden-
 nam componi ex partialibus existens, hoc supposito
 non ad eam nostram eam existam eodem completa-
 tum debent esse completo non vero existam in com-
 pletam, hinc non bene potest querere anti incompleto.
 ad eam eam negant sequentem. ad partem distri-
 gunt illud axioma et M. nostram. ex diversis modis in
 actu non fieri una ens per se quod sunt in actu
 et existam et totalem sequentem. quod sunt in actu tam
 et existam incompleto negant quia hinc una existam
 in completa comparat aliam hinc potest ad actu
 et hinc potest ad perfectionem. Cum itaque essentia
 nostra per se et forma subsistentis sit hinc partialis
 et incompleta existam potest ad hinc bene fieri una ens
 per se ex materia et forma licet suas habeant essentias
 partiales. Contra hanc sententiam arguitur per nulla
 existam et incompleta potest se hinc vel potest resp. alie-
 ris et existam per se ex nullis existens potest fieri una ens
 per se compositione physica. quoniam potest quia vel
 compositionem physicam potest vel una pars ha-
 beat se vel potentia realis resp. alterius; aut potest nulla
 resp. potest in eodem genere et ordine esse actu et potest, per
 existam materia non potest se hinc vel potest resp. existam
 forma. et quibus non potest fieri nulla compositione physica
 ex illis. aut potest. ideo non forma subsistentis in ordine
 essentia non potest esse potest quia in tali ordine et actu, potest
 forma subsistentis dici potest in ordine subsistentis et
 existam, quia est diversis modo. quoniam vero potest
 existam

exista maā in linea et ordine existit hōt se ut acty
qō in eodem ordine non pōt se hūc ut pōt. qō
hōc pōt iam ē, qō in eodem qō et ordine nulla
res pōt hūc rēem acty et pōt. Confir. necq. hōc argūm.
existit ubi cūq. repiā. qō ultimy terminy substantis
et oqōso q. res intelligit existens, in tellogy et ultimy
terminata et completa ipōy pōt. qō existit ubi,
cūq. repiā. qō ultimy acty ubi. qō non pōt hūc rēem
pōt rēy: altery acty vel termini, alias non pōt
ultimy terminy. Argūm. 2o qō eadem solūm.
Vel n. maā qō hōt in sua existit illa pōtentialitatem
respi: existit forma pōt se et per se, vel tū p ac=
cidens, non pōt ubi q. habuit illa p accidens. qō hōc
qō dēramy maā qōm eig y, existit pōt se, qō
hōt illam pōtentialitatem pōt se. et qō hōc
pōtentialitas ont ultimy et quasi differētiblis con=
cepty existit maā qō, qō necq. ope qōpōy generis
aut cūs. hūc qō hōc ē argūm. nully qōpōy
inferior qō hōc superior ē mō pōtior suo
superiori, sed semp pōtior. qō existit maā qō
non hōt illam pōtentialitatem hūm qōpōy suo
ultimy, aut pōt, qō qōpōy inferior comparat p
mōtū acty ad superiorem. qō qōpōy inferior semp
ont pōtior suo superiori. qōpōy non pōt. existit
in eis sicut solūm actū et qōm valde pōtior,
qō non pōt qōpōy pōtentialitatem hūm per
qōpōy differētiblis, alias qōpōy inferior pōtior mōpōtior
suo superiori. Argūm. 3o contra existit in eis,
pōtior et pōtialitatem. non sunt multiplicanda

existit

go cum existeret sic talis terminus non erit compo-
 sita ex pluribus existens partialibus, sed ex actu et potentia sicut
 una et simpli existens.
 Tandem pro nostra sententia. Existere e rem esse extra
 causas, go pro erit qd causa exercerent suas causas,
 hoc est qd generent ad finem sui exercitij, quia qd res est,
 sicut. Et tunc ultra. Sed qd medium causalitatis a causa
 egrediatur, vel qd illas causalitates terminat a ipso
 sicut compo sicut. et non materia vel alia qd unum,
 pars. go totum compositum et non materia habet propria
 existantiam. quoniam e bona. pro m. illud terminat cau-
 salitates qd illis finibus manet, sed totum compositum
 tunc e qd manet finibus causalitatis et quoniam
 illud non e productum tantum causalitates non tunc
 generare ad finem sui exercitij. go sicut compositum
 erit ad qd medium causalitatis egrediatur, vel esse extra
 suas causas, et sicut ipsum solum propria habet exist-
 entiam. nec videtur si dicatur. qd materia ya ad minus una
 causam a qua egrediatur. go ad minus habet exist-
 entiam partialem. Quod n. deinde existit non esse qd
 sit ut quo res e extra causam, sed quo res e extra causas,
 go cum materia ya non habeat causas proprie, non ha-
 bet et propria existantiam.

Prius est. Materia ya producta qd diversa actionem,
 ab illa qua producta forma substantiae est ut qd. go tam materia
 quam forma habet diversas existas. ante patet, go materia
 e producta in principio mundi qd creatum a deo, forma a,
 qd generent substantiam. quoniam non pro finis fieri
 aut producti terminant ad existantiam. go qd habet diversam
 substantiam habet diversas existas. ante patet, ad rem
 postum

positum non terminat productionem. sed terminat ad rem
existentem.

Q. Certe ens et negatio generum. Ad platum di-
stinguens ens. fieri autem per se et productione
prima terminat ad existentem, hoc est id quod se producit agit
et in sua productione primam existentem generis ens. fieri
ad productionem altam, vel potius complementum terminat
ad existentem primam nego ens. maā qd ja licet sit
et creatum per se, tñ non per se producit, sed complementum
et con creatum ad productionem totum una cum forma ut
exhibet dial. 2. th. 1. p. 7. unde maā ja non accipit
primam et distinctam existentem, sed solam coexistentem
in toto, ex hac sententia colliges, licet maā ja in primo
creato habeat distinctam existentem et illa quā modo
habet sub forma et qd modo e pars distincta comple-
menti et comuni cum illi ista existat et distincta actione
ut de se patet. tñ non sicut ex hoc qd maā habeat
primam et distinctam existentem et creatam et qd ad hoc
patet qd habeat primam et distinctam actionem et qd fiat.
Alia respondent qd ad productionem sufficiunt ipsa creatio,
aliter existat vel actus substantivus. que cum maā ha-
beat se bene poterit et dicitur jam actionem produci licet
nulla habeat existentem sicut se. quod si qd hoc dicas
qd productio sit terminari ad rem non existentem sed
positum, qd cum distinctione, hoc est ratio finis termi-
nandi productionem non est existens generalis generum
ita ut existat non sit modus respectu ex parte termini
hujus in complementum, nego generum. si ab n. patet
existat enim concomitantem ex parte termini, tñ non
patetur hujus ratio finis terminandi. Unde cum maā ja qd comp
dicitur

duh, communitate liberal existam in eodem instanti spms, non
licet a toto composito inde fit q bene pot termi
nare p ductionem licet ipa per se careat fructu existo.
q a. actio p ductionem non vero terminet ad existam ita
q exito fructus attrin gant, plaut in genere humana
qua te vera ratio p ductionem, et tu q illa non p ducit
aliqua exita forma vel oratio, cum tam forma qm
materia sit p creatam p ductionem, sed p generalem humanam
selvum attrin gis et p ducit unio substantis, et hoc rae
primario et fructus termi p ductionis q se recipit non
te existam, et hoc selvum quoy bona e.

Plurimae 20. Materia quae est causa materiae tam formae
quam compositae, potest autem prior illis cum eis cum
debeat q cadere est in saltem in aliquo in se habet natura.
tunc ultra in illo priori in quo materia potest supponit
ut in se non tamen materia nihil, alius compositum fieret
ex nihilo et forma substantis recipit in nihilo. q
te absurdum. qo in illo priori e alius existens, et
tu nec a forma nec a toto composito. qo p m se.
p m qm, qm q non existit in nihilo, demum q p se
caat debet existere, qo cum materia qm in illo priori
non sit materia nihil, sed alius, et nec causat in se
qre, habet in se quoy existam, non a forma nec a
toto composito, cum ante illa duo iam existat
q a. ante alius e existens, non existit q illis existam.
Confirmat auctum. materia qm ut e alius ita a forma in
illo priori, te extra suas causas, qo existit in illo priori,
patet qm, qm existere e e se rem extra suas causas,
ans non p m. qm in illo priori materia nec causat. qo
in illo priori e iam causata, et igitur extra suas causas.

R.

R. Certe totum primum eorum. d. 2m. ans. nega-
 tis tu gregnam. ad placem negalis aus quo ad p^m,
 se: id q non existit null q non habet existam qpe me-
 rum nihil, nam ma^a q^a in illo priori licet nullam
 habeat existam, non e tu mem nihil, fute extra
 nihil ofiis, et h^o tunc sua ofiam, quam in eo.
 dem in statu h^o existit cum composito p illa
 existam. altera partem diffingues; q p se causat
 in qe ca^a ofiis de h^o p^m q exfere, q do aus,
 in qe ca^a p^m nego aus. ad salum n. causat^o
 h^otem fute, q habeat actu ofiis et in eodem
 instanti h^o cum composito existat. unig h^o e
 r^o, q^a q^a gen^o ca^a matris e gen^o potentia alitatis;
 qe non pt nec debet ista causabilis a ma^a exerceri
 ut existens a gredyph cabine et fultre legto, q^a existit
 a r^o h^o et ofiis rei actualit^o, ut prolato e. Ad comp^o,
 ma^a q^a nego aus q^a fultre matris in illo priori
 sit extra p^m ca^a licet q hunc ca^a matris, q si q^a hoc
 dicat, nihil pt aliud causare nisi sit extra ca^a vel sit
 causatu? R. distigto p^m, nihil pt causare q non sit
 extra ca^a ad miry ofiis e^o a qua fultre h^o,
 et entitatem ofiis, q non sit extra o^o ca^a, nego.
 unde ma^a q^a in illo priori licet habeat sua entita-
 tem ofiis extra ca^a ofiis e^o, tu r^o h^o in statu
 fultre, quem statu impertat nomen existit fute
 e q^a in statu r^o, et in ipso egressi a ca^a ofi-
 si e^o, non q ipa potentia alitas ma^a vel entitas
 illig partem sit intra ca^a ofiis e^o partem extra,
 sed q^a in illo priori non h^o ca q in in statu generatis
 debet h^o si forma fultre q spectat ad statu
 ofiis.

si vera physica est ipsa existantia sine coexistentia, quae
reddat eis extra causas. Alii respondent cum di-
stinctione, materia in illo priori extra causas in se
et in completa et edunt, complete et perfecte negant,
ergo tunc existit materia per se, negant quoniam materia existit
et materia quaedam reddens rem complete extra suas
causas ut supra dictum est.

Obiicitur 30. Si materia per se non haberet principium
existentiae, sequeretur eam toties generari et corrumpi,
quod non generatur et corrumpitur compositum et
formae substantiae, atque hoc factum. Ergo et id ex quo
non patet, quia materia per se est in generabilis et in corrup-
tibilis; sequela patet. hinc res generatur et cor-
rumpitur quod aequum vel amittit existentiam, sed
materia per se amittit simpliciter existentiam et acquirit, cum exi-
stat existit compositum, et huiusmodi existit simpliciter,
sine corruptione ergo materia per se, et corruptione et gene-
ratione.

R. Negatur. ad primum, quod corruptioni non fit compositum
amittere existentiam, sed ita amittit, ut statim in
eodem instanti et id subsequenti non cum aliis
alia existat; ut generari non est utcumque, acquirere autem
istam, sed ita acquirere quod antea nullam habuerit omnino,
licet ergo materia per se quod compositum corrumpitur quod existantiam
priorem, tamen in eodem instanti statim acquirit aliam
existentiam; et quod generatur compositum, acquirit quod deum
nunc existentiam, non tamen ita quasi nullam in eodem
instanti habuerit, et hoc magis patebitur infra de
in corrupti bilitate materiae per se.

Obiicitur

Obiicies qd. ma. Ia. h. ppia. e. p. am. qd. et. ppriam
 existam. aut. q. d. p. tr. g. g. n. a. existam non. d. s. t. r. i. n. g. u. i. t.
 ab. e. s. s. e. q. d. p. tr. i. t. e. m. a. u. s. h. e. c. e. x. i. s. t. a. e. q. p. e. r. i. t. r. e. m.
 e. x. t. r. a. n. i. h. i. l. s. u. d. n. u. l. l. a. r. e. s. p. t. p. e. n. i. e. x. t. r. a. n. i. h. i. l. q. a. l. i. q. u. i. d.
 e. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. r. e. a. l. i. t. e. r. q. d. e. x. i. s. t. a. n. o. n. d. i. s. t. i. n. g. u. i. t. a. b.
 e. s. s. e. p. tr. m. o. d. o. r. e. s. q. p. p. i. a. e. n. t. i. t. a. t. e. r. e. t. a. s. e. n. i. m. i. n. i.
 d. i. s. t. i. n. c. t. a. e. e. x. t. r. a. n. i. h. i. l. q. d. m. u. e. r. a.

R. Condit. aut. qd. n. y. t. g. g. n. a. m. ad. p. t. e. m. n. e. g. a. t. i. o. n. e.
 a. u. s. q. d. e. x. i. s. t. a. d. i. s. t. i. n. g. u. i. t. r. e. a. l. i. t. e. r. a. b. e. s. s. e. i. n. S. t. h.
 ad. p. t. e. m. n. e. g. a. t. i. o. n. e. m. e. n. d. i. c. t. i. s. q. d. r. e. s. e. t. e. x. t. r. a.
 n. i. h. i. l. p. e. r. a. c. t. u. a. l. i. t. a. t. e. m. e. s. s. e. t. u. n. c. q. e. s. s. e. p. a. m. n. e. g. a. t. i. o. n. e.
 b. i. s. g. g. n. a. m. a. t. h. a. e. r. e. s. l. e. n. g. u. a. p. e. t. i. t. d. i. s. p. u. t. a. t. i. o. n. e.
 de. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. e. t. e. s. s. e. e. x. i. s. t. a. i. n. r. e. b. u. s. c. r. e. a. t. i. s. C. i. r. c. a.
 q. u. o. d. f. e. r. e. n. d. u. m. q. d. i. n. s. e. h. e. l. a. D. t. h. e. m. a. e. x. i. s. t. a. e. t. e. s. s. e. n. o. n.
 d. i. s. t. i. n. g. u. a. n. t. s. e. l. a. n. e. s. u. d. r. e. a. l. i. t. e. r. q. d. p. tr. b. r. e. v. i. t. e. r. h. a. e. r. a. e.
 q. u. o. r. u. m. u. n. u. m. p. t. i. n. t. e. l. l. i. g. i. s. u. b. o. p. p. o. s. i. t. o. a. t. t. e. r. i. y. i. l.
 l. u. d. n. o. n. e. i. d. e. m. r. e. a. l. i. t. e. r. a. u. m. i. h. o. s. u. d. e. s. s. e. i. n. t. e. l. l. i. g. i.
 g. i. s. u. b. o. p. p. o. s. i. t. o. e. x. i. s. t. a. q. d. e. x. i. s. t. a. n. o. n. e. n. t. i. d. e. m. r. e. a.
 l. i. t. e. r. a. u. m. e. s. s. e. m. p. a. t. e. t. q. d. a. l. i. a. s. i. n. t. e. l. l. i. g. e. r. e. s. u. b. o. p.
 p. o. s. i. t. o. s. u. i. p. r. i. q. q. e. i. n. g. r. a. t. e. p. tr. m. e. s. s. e. i. n. t. e. l. l. i. g. e. r. e. s. u. b. o. p.
 p. o. s. i. t. o. q. n. o. n. e. x. i. s. t. a. t. s. u. d. n. o. n. e. x. i. s. t. e. r. e. e. o. p. p. o. s. i. t. u. m.
 e. x. i. s. t. a. q. d. p. tr. r. e. i. d. e. m. N. u. l. l. a. r. e. s. e. c. a. s. u. i. n. t. e. l. l. i. g. i. g.
 s. u. d. e. s. s. e. i. n. t. e. l. l. i. g. i. g. q. d. n. o. n. e. n. a. n. t. u. n. u. m. o. t. i. d. e. m. i. n.
 t. e. r. s. e. m. p. a. t. e. t. p. tr. m. q. u. i. a. a. b. e. s. s. e. n. t. i. a. f. l. u. i. t.
 e. x. i. s. t. e. n. t. i. a. i. n. q. u. o. c. u. n. q. u. e. s. a. n. d. e. m. g. e. n. e. r. e. c. a. u. s. a. e.
 s. i. n. e. e. f. f. i. c. i. e. n. t. i. s. s. i. n. e. f. o. r. m. a. l. i. s. q. d. m. u. e. r. a.

Dub:

Dubium Quartum.

Utrum Materia Prima possit per diuinam poten- tiam existere sine om- ni forma?

Q. Dub. Negative. 70 In hoc dubio sunt duae oppositae sententiae; iam affirmati-
defendunt Suarez & Chypp: 13. meta. sec. 2. Arubegni tract:
de materia & est illi q. quod dicitur materia in existenti particu-
laris a toto composito affirmata. q. q. dicitur dicunt de pota-
tate absoluta bene posse materiam iam absq. ei forma
substanti in rem natura existere. 2a sententia huius oppo-
sita est D. Thomas quae docet ex parte 1a. p. q. 66. ar. 1.
in corpore. Eamq. defendunt oes oij scholastici negan-
tes materiam iam prius in rem natura existere absq.
ei forma substanti, et de potentia dei absoluta.
Et licet in titulo Dubij sit petita, an materia iam prius
q. diuina natura potest existere sine ei forma, tamen quae
sit in dubio reuocari an naturaliter se et fieri potest, idem
utramq. partem disputabimus. Quare sit

Conclusio Prima.
Naturaliter loquendo non potest materia iam
existere in rem natura absq. ei actu physico
sine

siue forma substanti.

In hoc tractatu quatuor sunt Auctores. et Pter 10. rone
Nulla res naturaliter legitur potest dari in rem naturam nisi ad
sequens suum finem naturam et quae est substantia, sed
finitis naturae magis potest recipere formam, cum natura
natura sit potius passiva, ergo nequit dari naturaliter in rem naturam
absque forma substanti.

Pter 20. magis potest dependere a forma, quam a materia
a finis proprietatibus suis passionibus, sed naturaliter legitur
nequit dari materia absque finis proprietatibus in rem naturam.
ergo nec materia potest recipere formam, nisi in Deo spiritus,
cuius concursu et potest naturam impedire fluxum passi-
onem quae natura naturae ab materia magis cum materia coniungitur.
m. pter. 29. materia potest dependere a forma substanti in linea
substanti, materia vero non dependet a finis proprietatibus in
linea accidentis, cum proprietatibus non sunt accidentia.
ergo materia potest magis dependere a forma substanti quam
a finis proprietatibus. p.

Pter 30. Nulla res potest naturaliter dari sine complemento
sive substanti et sine eius naturae, sed ipsa naturaliter
admiratur ad eius substitutionem, sed forma substanti
et substanti complementum materia potest, faciens quod ipsa
est in certa forma substanti ad eam finem quod sequens
naturaliter admiratur, ergo naturaliter legitur nequit dari materia
potest sine forma.

Conclusio Secunda.

Materia potest nec per diuina potentiam potest dari
in rem naturam absque, si forma substanti.

Haec

Hoc certe fuit quod in schola dicitur Th^a Ina ante,
quod nunc probat, breuiter notum, quod licet materia per se sit sine
forma et illa forma, implicat tamen quod habet formam
quod sit aliquid in forma. et in hoc sensu loquitur D. Th.
1a. 2a. q. 66. 2a. Vbi expressè sic dicitur. Quod si in formis
tas materia accipitur quod carentia est forma, sic est in,
potest dici, quod in formitas materia tunc percipitur vel
formam ipsam, vel distinctionem. quod sicut mentem
D. Thome in ipso est quod dicitur materia per se sine in forma
substanti. Et circa verba D. Th. diligenter attenditur quod
D. Thomas negat potest dari materiam sine forma, tunc
loquitur de instanti aliquo hominis, ut apte ex eius verbis
colligi potest, dicitur de aliquo instanti vel priori materia
nam in creatura mundi subtem in aliquo priori materia
materia fuit aliquid forma. Sed de hoc non est disputandum,
unde in alio sensu, potest contra quod videtur.
Materia iam magis dependet à forma substanti quam
accidentali, sed negat quod dicitur non potest dari
materia per se in rem materia extra suas causas sine forma
accidentali, quod negat per eandem rationem potest
non dari sine forma substanti. potest enim materia per se de-
pendet à forma substanti hominis à complemte illa
intra primam lineam substanti, in qua affert illi substi-
tam et existantem, quod substanti, in certa parte substanti. quod
magis dependet à forma substanti, quam acciden-
tali cum hoc sit extra ipsam lineam. potest enim substi-
ta negat apte in rem materia nisi sit aliquid sensus et
nisi terminauerit aliquid quod potest dici, sed plenitudo et
terminatio sunt forma accidentales, quod materia per se negat
dari.

dum in rem nāa abry, forma accidentali, q̄o
 nullo miny abry, formae substantiali.

Prō 2o cōte. Si daret nāa q̄a in rem nāa abry
 a forma, sequeret aliqd ope sub certo q̄re q̄ non sp̄el
 sub aliqua sp̄e, q̄ sequens e in p̄te. q̄o et aut. se.
 quela p̄tr. q̄a si daret nāa q̄a sine a forma, tunc
 sp̄el sub q̄re futata et corpis, cum nāa sit pars
 compositi substantiali p̄tū, et tu non sp̄el sub aliqua
 sp̄e, q̄a non habet aliquā formā, vel supponit,
 cum tu a forma debet esse formi certa sp̄e, ut
 q̄m q̄trari fatent. q̄o sequela vera. quid a.
 hec sit in p̄te, p̄tr: q̄mā multū in dūm p̄t
 q̄trare rāem genui in mēdiate abry. sp̄e, q̄
 sp̄es sp̄itū mēdiate, q̄d. a. existit in rem nāa non
 e unite, sed singulari, et p̄bāimy in logica trahi
 de unity. q̄o et nāa q̄a cum existeret in rem
 nāa, aut aliqd singulari. Hinc rāi nāa e,
 cum unit q̄trari. q̄o q̄nt q̄ q̄namis ens completū,
 et q̄ ex se in dūm e non p̄t et per dūmā pos
 trāe dūm a parte rei, q̄m sit sub aliqua sp̄e atoma,
 tu ens incompletū et q̄ tunc pars in dūm dūi quate
 e nāa q̄a, non p̄t ex se sp̄em atoma, sed tu
 subalter nam.

Contra e nam si ad q̄edam istis unity, nāam q̄am
 non sp̄e in dūm dūm completū in tu p̄ntam, adhuc tu
 si existit a parte rei et ope aliqd singulari q̄a resp
 ope pars eā, et hu supposito si existit. nāa q̄a
 cūctus hūm pars in dūm dūm sp̄el re ip̄a aliqd sin
 gulari, q̄o implicat q̄ re ip̄a et p̄tū sit sub q̄re
 corpis aut futata et q̄ non sit sub aliqua sp̄e
 aut

ans quodammodo aduersarij nisi uelut cum Platone ad
mittere unum fructus a parte rei. quia pro. rales sunt
quos repugnat in uim dum completu generi immediate
sub quo et non sub aliqua specie quia inter quos et generi
medietate sunt, sed inter propria generis et in uim sui
necesse medietate propria sunt ut talis. q. q. sic. nichil
in uim completu negl generi sub quo immediate, ita
negl medietate in completu, quia in uim dum in
completu et dicit propria in uim sua. M. pro quia
generi huiusmodi potate quinet species sine diffinitis, unde
nichil pot potest in pace generi, nisi sunt ea quae quinet. q.
inter generi et in uim dum necesse medietate propria
specifica, Quod contrarij 20. quod materia in pot bene
sub aliqua quo quinet et si non sit sub aliqua cer
ta specie, quia hinc specificam in completa. Contra e
quia materia in nulla hinc specificam sine unitatem
specificam positam ex se, ut probat supra. q. hoc
fundamentu factu. Alii dicunt quod materia in in
stati deformitatis sit in specie potest propria. Alii
dicunt quod sit sub specie materia sublunaris licet in
fate sed hoc uia stare negent. non in, quia ac
tualis specificam potest sumit ab actuali forma
q. cum materia in habeat in statu specificam speci
ficam in formatu, necesse potest actuali forma.
Negl 20. stare pot, quia ut probat supra materia non
hinc ex se specificam positam.
Pro Conte 30. Si materia in existens sine forma, q.
sit in actu, et non oportet in actu, sed non oportet, et

q. p.

esse in actu manifeste implicat. 20 et implicat
 materia existere sine forma. p[ro]p[ter] sequela. in p[ri]mis
 materia est in actu q[ui]a ut supponit existere in rem
 natura; deinde non est in actu q[ui]a caret forma
 substanti q[ui]a actus materiae. R[ati]o contrarij arg[um]enti haec
 laborare in agnosc[er]e, q[ui]a tunc it[er]u[m] q[ui] materia est in actu,
 sumit actus p[ro] actu exist[en]tia; et q[ui]o it[er]u[m] q[ui] non est in actu
 sumit actus p[ro] actu substanti[ae] physico; unde licet in natura
 g[e]n[er]ationem q[ui] sit aliq[ui]d in actu exist[en]tia sine exist[en]tia
 non sit implicat q[ui] sit in actu exist[en]tia sine actu substanti[ae].
 unde negat suppositu[m] huius arg[um]enti. q[ui]a ag[er]e laborat
 in agnosc[er]e. Nam hoc s[er]vare g[e]n[er]ationem non iustificat,
 q[ui]a eo ip[s]o q[ui] g[e]n[er]at ab illis materia esse in actu exist[en]tia
 sine forma substanti[ae] nisi h[ab]eat t[er]m[in]u[m] et g[e]n[er]at q[ui] sit in
 actu exist[en]tia sine exist[en]tia, haec a. et p[ro]p[ter] contrarios mani[er]as
 f[er]re implicat, et ip[s]um solutio. P[ro]p[ter] a. hoc aut[em]
 10. q[ui]a si exist[en]tia e[st] a forma, q[ui]o si materia est in actu
 sine forma substanti[ae], est in actu exist[en]tia sine exist[en]tia.
 q[ui]a patet p[ro]p[ter] aut[em], exist[en]tia albi e[st] ab albedine, ni[si]
 q[ui] a nigredine, q[ui]o et exist[en]tia e[st] a forma e[st], et sic
 de ceteris formis substanti[ae].
 20 P[ro]p[ter] idem; Ordo e[st] sine supponit e[st] p[ro]p[ter] ad ordi[n]em
 exist[en]tia, et e[st] p[ro]p[ter] p[ri]or illo, q[ui]o actus q[ui] ad ordi[n]em e[st] p[ri]or
 p[ro]p[ter] e[st] p[ri]or illo, q[ui] p[ro]p[ter] ad ordi[n]em exist[en]tia ad
 illu[m], vero q[ui] supponit. sed forma substanti[ae] e[st] actus p[ro]p[ter]
 p[ro]p[ter] ad ordi[n]em e[st] p[ri]or, si aut[em] exist[en]tia e[st] actus p[ro]p[ter],
 aut[em] ad ordi[n]em exist[en]tia; et patet haec q[ui]a forma substanti[ae]
 complet[ur] quasi op[er]um materiae p[ro]p[ter] de unig[e]n[er]at q[ui] p[ro]p[ter]
 e[st] q[ui] sit receptura formae substanti[ae]. q[ui]o q[ui] materia p[ro]p[ter]
 sit in actu q[ui] forma substanti[ae], vero q[ui] supponit ad
 haec

Confir. Mañ ja pñm contrarios in illo (Saba mfor,
 unitatis a pñra pñra subiectiva. qe non hñt actum
 existit, neq; ut hñt pñt pñt qe qñ. qe si haberet
 actum existit spñt pñra pñra et non spñt pñra pñra
 subiectiva. in pñm spñt pñra pñra pñra ad uer.
 Jovis, deinde non spñt, qe hñt acta cui subiectiva,
 ref. pñra a. acta habent pñm acta vel formā non
 ampliy e pñra pñra subiectiva, qe implicat. si
 dicat unū pñra mām pñm nocari pñra qe,
 hñm subiectiva resp. formā hñt pñra, non uer
 resp. existit. Contra e. Pñra pñra subiectiva
 e illa q caret in forma vel acta cui subiectiva pñt
 sed mañ ja e pñra pñra subiectiva, qe caret existit
 qe existit e forma cui subiectiva pñt. quid si dicat
 mām pñm in statu in formitatis non spñt pñra
 pñra certe tollit aliy pñra spñt mañ ja; et qñ
 qñt hñt pñra implicat qñt hñt ut pñt se,
 struens rōm spñt.

Pñra qe Ceto. Pradicatū spñt mañ ja e, q pñra
 actueliter unū cum aliqna forma subiectiva nage
 pñra qe nec illa pñra Dei absoluta pñt hñt pñra
 illa. qñra pñra, qe nihil pñt hñt aut ope hñt pñra
 hñt spñt; aut pñra, qe q hñt pñra pñt spñt, non
 implicat; et explicat magis; nam pñra e in rōm pñra
 aliy ois q pñra hñt pñra, ex hñt e hñt, cum hoc
 non implicat, qe a pñra hñt hñt hñt, sed hñt
 ois non e forma neq; pñra hñt qñt mañ ja.
 pñra a. qñra, si n. hñt pñra non qñt hñt unū pñra
 caret aliqna unitate pñra ad unitatem d
 deore illiy et pñra qñt hñt non hñt pñra

quod

quod nulli nisi stultissimi mentis auderet dicere.
Otri autem per se non tribuit deus mediantem
causa potest tribuere se solo sine, ille, sed deus tribuit
existentiam materiae per mediantem forma substantialem vel dictam
e. g. potest et ei tribuere abry forma. In pulch. Deo n. g. h. i.
nec omnino eam invidiam eam etiam;

R. A. Senario huius aucto q. 1. m. d. n. r. p. s. ma. si
intelligat de effectu quem deus tribuit et eam materiam
aut finem, quod salus causalitatis sit in ipso in se,
dicit in effectu esse et est causa hanc materiam quoniam
finitis et sit per se causalitatem; et causa finitatis et aliter
materiae huius in se, abry nulla in effectu
tribuit deo, et effectus non sit et licet deus mediantem
forma substantialem tribuat existentiam materiae per se ipse potest
haec facere se solo et sine illa. quod hoc ad se in se,
faciam in effectu esse. Verum quod de hoc sit tribuere
deus in effectu esse sine non. In hac solutio non in,
deus ad se, male satis facere, quod licet deus se solo non
tribueret existentiam materiae, potest tamen ad hunc finem
abry existens, quod invidiam esse non quod nullus
tamen supponens forma substantialem, quod quod deus potest me,
dicente forma substantialem, potest et sine illa. Unde
alio modo respondendum est. Contra quod deus tribuit
existentiam materiae per mediantem forma substantialem quod huius
duos effectus, quoniam primus sine prius materiam et tribuere
materiam esse finem et complere in se et prius. Sicut,
deus et tribuere esse existentiam. Hoc quod quod supponens cum
tribuere existentiam sit effectus secundarius unget aucto, quoniam
se deus non potest stare in se et in secundarium sine forma

per

q̄ sua p̄tiam absoluta q̄n̄a t̄a q̄st̄at mediante forma
 substanti q̄ ē c̄aā r̄a cum se ut q̄ q̄st̄at mediante
 c̄aā r̄a p̄t̄ q̄st̄are sine illa se ip̄so f̄: n̄o cum ex̄ta
 non sit talis est forma substanti ut d̄t̄eud ex ip̄sa
 extrin̄sice componi.

R. Ergo non esse existam esse esse secundam
 formam substanti et non intrin̄sice componi h̄m̄ ex
 parte ad huc t̄a d̄y non p̄t̄ q̄st̄are it̄a q̄st̄a se solo local
 secundam ut nullis modo primariis est supponat
 q̄ h̄c implicat contradictionem. Unde in formis h̄m̄ q̄st̄
 magis si talis est non supponat est̄er ip̄sa c̄aā
 secundam, vel est̄er ip̄s̄i primariū, q̄ed est m. fin a.
 supponat negatis, et tunc q̄st̄a m. negatis q̄st̄am
 q̄ existat ut sit est̄er secundam, n̄o t̄a et est̄er suppo-
 nit primariū, nempe esse specificū, et est̄er supponit
 et est̄er formam unitam n̄o. Dices contra
 deus de facto in humanitate Christi p̄t̄at existam se
 solo et nulla mediante c̄aā r̄a ut d̄t̄eud th. in 3. p̄
 q̄o solutio nulla. R. Deum non ita q̄st̄are it̄a est̄er
 est̄am in humanitate Christi q̄st̄a n̄o supponit
 forma substanti aut est̄er primariū illi, sed loco est̄er
 it̄a creata subrogat divina existat, supponit t̄a
 forma substanti unita n̄o; est̄er q̄o it̄a secundam
 est̄er supponit primariū, unde quomodo est̄er formam
 d̄y q̄t̄ aliena existat suppleri, non t̄a si primariū
 non supponit. Et p̄t̄ h̄c doctrina pulchre explicari
 in quantitate d̄y est̄er secundam q̄e extensio in
 ordinat̄ ad locū p̄t̄ q̄dem a deo suppleri se solo, non t̄a
 ita, q̄ non supponit est̄er est̄er primariū q̄e extensio
 sit in ordine ad se, n̄o p̄t̄e n̄. q̄ aliquid sit extensio
 sit in ordine ad locū q̄a p̄t̄ sit extensio in se
 eodem

eodem modo hinc de materia et forma substantiae dicitur,
quod deinde hinc in alio capitulo. Nam dicitur me-
dicina per se materia intellectiva dicitur actionem vitalem,
et tunc ut certum docent The: 1. 2. 4. 3. in parte 2. q. 1. dicitur
se solo ponit actionem vitalem dicitur dicitur dicitur in
habitu, quia actus vitales sunt. Supponit primum
vitale, a quo etiam, vel cum quo indubitanter.

Obi autem 20. Non repugnat quod accidens existat
sine forma, ut patet in venerabili Sacro Eucharistia. quod
nec repugnat quod materia existat sine forma. quod
patet, accidens magis dependet a forma quam materia a
forma. quod patet, quia accidens est quod posteriori forma, materia
vero est prior forma, sed posteriori semper magis de-
pendet a priori, quam priori a posteriori. quod accidens
magis dependet a forma, quam materia a forma.
Deinde patet idem. Materia per se substantia habet in com-
pleta, quod omni magis dependens quam accidens,
cum substantia habeat omnem de generatione
quam accidens.

R. Certo autem et negato. quod in parte negativa
hoc autem. ut hinc item patet dicitur, quod accidens
sed posteriori forma, quia tunc ratio est repugnat. forma
et quia tunc et materia forma completa in suo genere
hinc est quod patet bene conservari in specie forma; quare
actus et factus et magis factus magis dependens quam materia
et forma. materia per se pura substantia habet omnem
et omni in completa, unde non minus et negant
separatim seipsum. quod a. dicitur quod materia sit substantia,
quod est. dicitur quod tunc in. sed substantia magis dependens
ceteris

castens parib; q' dicit; q'to a. castens non fuit paria
 ut hic certe non fuit, negat. Dices iterum,
 man' q'ca fuita, q'o p't sine forma et p' se exi'ste
 p'atet q'q'ra q'a hanc a. d'cto fuita in cer. Ad hoc
 quodens aut' et d'ctus q'nes q'feyrens, q'o p't p' se, hoc
 e, non in alio h'q'm in f'ro exi'stere, q'ed es q're
 q'uam, p't per se exi'stere ita q' habet exi'stam
 q'ma sine forma, negatis q'p'nam, q'a de o'p'ia
 fuita creata non e' exata, sed q'ritas, hoc e, q'
 non p't in alio h'q'm in f'ro in h'q' f'ois, ni h'c n.
 differ' opter substantia ab accidente.

Obiecto 3o Man' d'ctis q'nt' realiter a forma,
 q'o p't q'servari sine forma et separatim ab illa
 exi'stere. aut' a certis, p't q'q'ra, illa n. q' d'ctis,
 q'nt' realiter p't ab invicem realiter separari, et
 et separatim exi'stere.

Q. Certo aut' et negis q'q'nam, ad q'tam nega-
 tis q'p'nam, q'a bene p't aliy'na d'ctis q'nt' rea-
 liter q' ta negentur separatim, q'to nimen in d'ctis
 q'nt' habent deperit' aut'ia opter' q'ualem h'it man'
 ia in exi'stendo a forma et f'q'm illud realis d'ctis, non e' ad q'na,
 ut optime docet Caietanus, q'a non q'ertit, illa d'ctis q'nt'
 realiter q'o p't separatim. n'at' q'dem illa, p't ab
 invicem realiter separari, q'o d'ctis q'nt' realiter.
 et non h'q' d'ctis p'ant' b'at' e, q'a ad q'p'nam p'lo q'nt' q'na d'ctis q'nt';
 ad q'p'nam n. p'at' q'd am in d'ctis q'nt' uniy' ab
 alio q'na tu in d'ctis q'nt' d'ctis q'nt' realis non
 infer' unde li et 3. p'one d'ctis n'at' d'ctis q'nt'
 realiter ut docet f'ctis Catheli' ca, tu illa t'ns p'one
 non

non pot ab invicem separari, Ita ut una sit sine
alia, quare licet materia sit distincta realiter
a forma, non recte pot existere sine illa, et eadem
a materia seca dependetiam.

Omnis autem materia est producta et distincta
actionem independentem a forma; ergo pot et generari
nisi a sine forma. propter quod. quia res et eandem
productionem pot generari et quare producta, cum
generatio nihil sit aliud quam productionis rei productio
autem non pot, quia forma est in genere producta et generari,
rationem, materia vero est creatura, ergo autem non.

Res. Ergo autem, licet materia sit producta et creatura
et distincta ab actione illa qua producit forma
equi sicut quia modo est, in materia, non est in
simplici producta et actionem independentem, hoc
est et actionem determinata quare ad se facta, facta
composita ad productum esse. sicut compositum, quare
factum et non sit producta et rationem dependentem
a forma, cum illa actio sit et se fuerit determi-
nata et composito circumstantibus quasi ad
materia, unde materia sit potius generata, et non
creata.

Omnis autem ergo. Ergo ex terra generat aqua in
illo insuati que expellit forma terra, non est
in materia forma terra, sed in illo insuati pot terra
non cogit eam rationem vel agentem naturam vel
introductionem alterius forma. ergo in illo non
satis materia caret a forma. ergo idem et auctorem.
m. potest, propter in. quia terra libere generat ad extra
et non

et non necessitas ad coagentem, igitur poterit in illo
instanti non coagere.

R. 70. in illo casu materia iam fore actiua,
tam. Q. 70. Cuius m. et ratio m. ad partem
Hec tunc non absoluta necessitate generare vel
coagere, generare tunc necessitate suppositiva,
suppositiva in tali statu rem, et tali forma, nec
generat, nisi forte vellet forma rem inueniri,
cum igitur omnia iam in existendo essent deum,
deus a forma substanti vel partem e, non poterit
tunc non generare in isto casu sed nec generare,
vel necessitate ex suppositione. Et hoc prout dicitur S. Amantii.

Dubium Quintum
Utrum Materia Pri-
ma habeat ex se ali-
quam Unitatem spe-
cificam et numericam?
L. Duo

Duo petuntur in presenti dubio. Primum an materia prima habeat
 ex se unitatem aliquam specificam independenter a
 forma. 2° an habeat et unitatem numericam.
 Pro resolutione huius dubitatio, Aristoteles, nec tamen hinc legi de materia
 sublimari vel e^o quod subiectum corruptibilitatis;
 nam de materia caeli an sit una species cum materia inferiorum,
 an vero ab illa specie distinguatur, disputali magis Deo dante
 in lib. de caelo. Et quod nunc et sermo est de unitate speciei,
 formae et numericae, quod n. de his unitatibus si dea fuerint,
 facilius quod probantur accipere ad unitatem genericam in
 legendis, et sic sensus est, an omnes portiones materiae
 simpliciter sunt eadem species, an vero sita sunt
 unitatem specificam formam substantiarum distinguantur
 specie. Aristoteles 2° ex 1° Th. j. p. q. 26. de veritate a. 7. ad 2.
 quod duplex sit unitas. una positiva; altera negativa.
 unitas specifica positiva est illa quae in re qua facit unam
 speciem, supponit aliquid primum intime inclusum, ex quo
 positivae omnes partes unitas, ut in hunc patet, quod habet uni-
 tatem specificam positivam a ratione se. rationem, et qua
 hinc ex 3° et radicali principio omni illius specificatio.
 Unitas vero specifica negativa est illa quae in re non
 supponit aliquid primum proportionatum quod quae species multae,
 plures. Hanc doctrinam exemplat D. Th. loco citato, ubi
 sic ait; aliquid esse sensus et ubique, potest intelligi dupliciter;
 uno modo, quod habet in se unde se extendit ad ad tempus
 et ad eam locum, et sic deo competit sensus et ubique esse,
 alio modo, quod non habet in se quod determinet ad aliquem
 locum, vel tempus; sicut materia prima est species una, non quod
 una habeat formam, sicut haec est ab unitate forma-
 rum, sed per remotionem cum formam distinguuntur,
 et

Unitas duplex.

Unitas specifica
positiva.

Unitas specifica
negativa.

et p[ro]p[ri]a h[uius] motu s[ed] q[uod] libet un[de] e[st] p[ro] utiq[ue] ad p[ro]p[ri]a,
 in q[ua] un[de] abstrahat h[uius] ol[um] n[on]e. f[ac]t[um] ex hoc n[on]
 f[ac]t[um] ea e[st] p[ro]p[ri]a a[et]erna nisi in m[ot]u s[ed] q[uod] s[ed] a[et]ern[um].
 Ex hac doctrina colligit[ur] tunc e[st] p[ro]p[ri]a ab[st]r[act]a un[de] s[ed] q[uod] n[on]
 g[er]it, q[uod] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a
 in se p[ro]p[ri]a ab[st]r[act]a p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a
 h[uius] p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a

Conclusio Prima.

Materia sublunaris e[st] una s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna, non s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna.

Hanc sententia[m] e[st] s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna e[st] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna e[st] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 materia s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 P[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna. Nulla e[st] p[ro]p[ri]a materia sublunaris q[ue] non
 e[st] ex se capax ad recipiend[am] formam quamcumq[ue]
 in q[ua]cumq[ue] p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna. q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 sublunaris om[n]i[um] s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 h[uius] materia e[st] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 devenire ad s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 ipsa ut pars s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 h[uius] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 e[st] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 idem d[ic]end[um] e[st] de p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 in q[ua]libet voluntate non distinguit[ur] s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 voluntate, q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 Consequenter h[uius] r[ati]o. Si daretur d[ic]t[um] materia sublunaris
 d[ic]t[um] s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 s[ed] nulla e[st] pars materia q[ue] necesse[st] cum altera
 g[er]it, q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna

P[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna. Qualitas p[ro]p[ri]a s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna s[ed] q[uod] n[on] e[st] a[et]erna
 ad a[et]erna

ad aequationem, ut patet infra à colore, non huc aut
 illa, sed eos sicut ratiō eorū coloris; sed eos per-
 tinentes mater pullumatis respiciunt eundem aliter
 ad aequationem. Et eos erunt eisdem spēs. p. 10. m.
 eos pertinetes mater respiciunt formas quas sicut
 sub ratiōe amissibilis ex modo informante. Et
 eos pertinetes mater respiciunt eundem aliter
 ad aequationem. Itaque licet sint diversae formae sicut
 spēs, quoniam tamen in eodem modo in formantur,
 quia eos sicut in formant mater ut amittit abra-
 hōm, et ex hoc habet mater unitatem specificam.

Conclusio Secunda.

Mater iam sicut se non est una spēs, unitate
 specifica positiva; sed tantum negativa,
 sicut tenet et exemplum d. th. loco supra citato nota,
 h. 10. Et p. 10. Mater iam sicut sua specificam
 à forma et à solo composito, quia sicut se abstracta ab
 et forma et composito, non habet propriam spēm posi-
 tivam. sicut patet. aut patet à supra. Sed ultra p. 10.
 Quia prima est forma resp. mater e, quod tribuit ei
 spēm specificam, sine qua illa existat in eadem spēs. Et
 mater sicut se non habet illam, sed tamen à forma. Ergo
 mater iam sicut se non habet unitatem specificam
 positivam.

p. 10. tenet. Ut aliquid habeat unitatem positivam
 positivam, dicitur tamen in se et ex se aliquid proprium posi-
 tivum à quo talis unitas sicut; sed mater iam sicut
 se posse considerata nullam in se claudit propriam positivam

à quo

à quo talis unitas desinat, bene tu ut in formata,
 vel quatenus hnt formam substantiam physicam. go
 ma, sicut se non hnt unitatem specificam positivam,
 bene tu ut in formata. M. supponit ex se notabili.
 p. m. sicut metaphysica q. d. d. speciem, et q. d. primum
 unitatis specificum positivum, et desinat hinc à ja
 radice ab aliqua entitate reali q. d. sit physice actus
 sine in formatus, sine in se hnt, sicut ma ja sicut
 est physice considerata, nullum hnt actu, nullam
 formam physicam, nisi consideret ut actualis e. p. forma.
 go sicut se nullum hnt primum à quo desinat unitas
 specificam positivam, sed hnt sicut p. forma, m. p. m.
 in primis q. d. sicut metaphysica q. d. d. speciem, debet desinari
 ab aliqua entitate reali, probet, q. d. ipsa fundat
 in ipso entitate reali et vera, et non in ente ratio.
 go ja pars vera, q. d. debet a. desinari ab entitate
 reali q. d. physice sit actus in formatus vel factus hnt,
 p. m. nam ut ostendit ex logica, videt genus. Et desinari
 ab aliqua entitate physice hinc à ja radice, q. d. vel
 sit pura materia, quibus e. ma, vel q. d. aliquid habeat
 potentialitatis admixtum, q. d. genus sicut potentialitas,
 hnt, vel gradum potentialem. go et sicut metaphysica
 q. d. d. speciem, et unitatem specificam positivam, et desina-
 ni ab aliqua q. d. physice habeat rem actus, sine in se
 ma hnt sine substantia; et cum ma sicut se p. d. se
 considerata nullum habeat hnt actu, ut glori e. p. m.
 non potest et hnt unitatem specificam positivam,
 neq. et continue componi ex q. d. et sicut, q. d. ut

cor.

caetero dicitur Logis, genus suum à materia; dicitur à forma.

Dicitur Contrarij status res tunc habere materiam carere unitate specifica positiva completa, non tunc habere materiam formam se carere unitate positiva factam in completa. Contra hunc Aristoteli argumentum. Si materia formae se respicit aliqua species in completa, tunc debet reduci ad aliquam speciem completam in materia, sed materia forma se ad nullam speciem completam potest reduci; ergo non habet speciem, vel unitatem completam positivam. M. pro. nam si aut species in completa reduci potest ad speciem perfectam, ita species in completa in materia, debet reduci ad completam in materia. n. pro et. quod non potest in primis spectare, aut reduci ad omnes species cum omni eadem materia non partem respicit. neque potest reduci ad aliquam in particulam, cum non sit materia, or ratio, quare ad hanc partem quae ad ultimam. et ergo materia forma se non habet unitatem specificam positivam, hanc et in completa.

2a pars contra
pro, de negativa
unitate.

2a pars contra se: quod materia quae habeat unitatem specificam negativam. pro ex dictis. tunc non aliquid habet saltem unitatem negativam, ergo non est plura species, pro se: non includit aliquid principium quod pertinet orationi à quo talis specificus et pluri specificus determinatur, sed hoc reperitur in materia forma se, quod forma se caret tali principio, quod dicitur dicta physis hinc rationem aliter, ergo 2a contra pars vera.

Circa hunc contentum quaerit an unitas specifica

positiva

potentia quae sua habet a forma sit ipsi intrinseca et
 actus, an non? Ad hoc Ratio alioq. cum distinctione.
 Dicitur n. q. materia pot. simpliciter existere. q. in ope
 reali obiectivo, q. ope, tunc explicat rebus et intrinseca
 connectione pot. cum fto. q. modo pot. formae in
 ope reali ex ut illud ope, et mundan. executioni
 vel ut practica respicit existentiam et ut dicit ordinem
 practicum ad illu. Haec distinctione opposita Ratio
 quae specificatio potentia quae habet a forma
 sit ipsi intrinseca et actus existente q. modo.
 con. derivata a. q. modo, ut ab ipsi non sit actus habet
 unitas, tunc n. q. si secunda a ipsi tunc extranea aut
 accid. derivata, sed pot. valde connatas. q. p. bant.
 q. n. p. h. cal. materia existere nisi p. h. habeat specific.
 eadem potentia a forma q. quae sit quae capax
 existat, ut n. p. h. e. materia q. absoluta legito non
 pot. existere sine a forma; q. materia sumpta cum
 ordine practico ad existentiam, sicut illi actus et
 intrinseca haec specificatio. tunc vero p. bant. q. a
 haec specificatio potentia sumit ab actu q. a valde
 connatas materiae q. a, sed q. sic a connate non pot. dicit
 tunc extraneam et accid. derivata. q. haec specificatio
 est valde connatas materiae q. a in ope reali et
 rebus q. dicitur. demum, specificatio q. n. p. h. pot. h.
 ut dicit existat, q. vel sit capax p. h. existat, non
 e. tunc extrinseca, sed p. h. se habet illa specificatio
 resp. materiae, q. non est tunc extranea et accid. derivata
 sed multu. connatas.

Ratio

Veritas e. materiae
 actus et intrinseca
 seca.

Notum circa hanc acceptationem Iustitiae magis magis
 raris in re Certe allatus qly p[ro]p[ri]um m[er]itum p[ro]p[ri]um
 non h[ab]et ex se unitatem p[ro]p[ri]am p[ro]p[ri]am p[ro]p[ri]am
 et de m[er]ito p[ro]p[ri]o utramq[ue] q[ui]derem, ita q[ue] m[er]ito
 in spe reali d[ist]inctio, quam in spe p[ro]p[ri]o, vel
 p[ro]p[ri]o ordinem p[ro]p[ri]o in q[ui]derem nulla habet ex
 se unitatem p[ro]p[ri]am p[ro]p[ri]am, ubi ex r[ati]o[n]e i[us]t[iti]ae
 colligere licet.

Conclusio Tertia.

M[er]ito p[ro]p[ri]o se et ex p[ro]p[ri]o m[er]itis non d[icitur] una numero posi-
 tiva, sed s[im]p[li]t[er] negat[iv]e se d[icitur], q[ue] m[er]ito habet unitate
 p[ro]p[ri]am se negat[iv]e, non a p[ro]p[ri]am
 p[ro]p[ri]o. M[er]ito p[ro]p[ri]o ex se nulla h[ab]et unitate p[ro]p[ri]am, q[ue]
 nec unitatem numerica[m] p[ro]p[ri]am. Certe p[ro]p[ri]o ex
 Certe r[ati]o. q[ui]derem vero p[ro]p[ri]o, m[er]ito unitatem p[ro]p[ri]am
 et numerica[m] d[ist]inctio spe p[ro]p[ri]o, sed m[er]ito p[ro]p[ri]o se et
 d[ist]inctio, nulla h[ab]et unitatem p[ro]p[ri]am p[ro]p[ri]am, q[ue]
 nec numerica[m]. Pro huius m[er]ito p[ro]p[ri]o unitatem
 numerica[m] p[ro]p[ri]o: spe illa q[ue] p[ro]p[ri]o in re alia p[ro]p[ri]o
 p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o reddat uno numero, et d[ist]inctio ab aliis,
 id, et a quo p[ro]p[ri]o om[n]i[um] talis unitas, utiq[ue] p[ro]p[ri]o et uno
 numero p[ro]p[ri]o, q[ue] h[ab]et in se alia p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o
 q[ue] d[ist]inctio uno numero et d[ist]inctio ab aliis. Unitas
 vero negat[iv]a num[er]o: et illa q[ue] nec p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o,
 p[ro]p[ri]o, ut supra de unitate p[ro]p[ri]a negat[iv]a d[ist]inctio
 et si uno numero negat[iv]e it[er]o illud, q[ue] non e[st] plura
 numero, q[ue] si nec h[ab]et alia p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o
 p[ro]p[ri]o uno numero q[ue] d[ist]inctio, aut m[er]ito p[ro]p[ri]o, et h[ab]et
 p[ro]p[ri]o.

Pr[imo] Certe r[ati]o. M[er]ito p[ro]p[ri]o ex se nulla h[ab]et p[ro]p[ri]o

in quo

Unitas positiv-
na numerica qd?

Unitas negativ-
num[er]ica qd?

à quo unâ unitas numerica. qd non e uno numero
 positivè. qd non potest, pte ans, maâ pte ex se nullu in-
 cludit actu ppriè distinctu, qd nullu hît pmpu à
 quo unâ positiva unitas. Deinde p maâ pte ex se
 qd se considerata habet tale pmpu, sequens y numu
 quatu & ad unita et pmpu substitutum pnt nu-
 mero multiplicari. hoc a. falsu, qd dicit ex quo.
 m. potest, qd dicit pte unitas maâ numeru distincta,
 ut maâ n. g. qd e in pculo, disti qd à maâ numero
 pte n. g. pte, non qdem ex se. sed aliunde ut statim
 dicem. sequela rero pte. illud y gnetur aliud ex se
 qd alio ceterum scripto semel gnetur d ubiq, qd si
 maâ gnetur ex se aliy pmpu à quo unâ unitas
 numerica, nunquâ pot multiplicari numero. sicut
 pte y hît pmpu ex se à quo unâ unitas numerica
 nunquâ pot multiplicari numero; hît qd maâ pte ex se
 hît unitatem numerica negativâ, etc. maâ pte pte se
 non e plures numero. Dixi my in Certe, quâ maâ
 ex suis meritis non habet unitatem numerica positivâ
 qd modo non volumy vnde maâ hât unitatè positivâ aliqna,
 an se: à forma, an vero à sigillatè quantitate, ut certu
 docent Thomista. in dicit maâ pte à maâ pte, maâ
 vel sigillatè quantitate. hoc n. alibi ex amirabili.
 Circa hanc certu quæres pte. an oes pte unitas
 maâ sublimari snt uno numero, an vero numero
 distinguant. R. Quâ pte unitas maâ sublimari in
 rebz habent unitatem numerica positivâ, et snt
 distincte numero positivè; at hæc non hnt pte se, et
 ex ppriè meritis, snt hæc hnt y formas determinatas
 y hnt pte, aut aliunde, ut in dicit do gen. dicem.
 Unde pte leg mus de maâ in Certe, leg mus de illa,
 pte se, et pte ppriè illiy merita, non quatenus
 hât

Ly in defie, ex
 suis meritis, qd?

stat sub tali vel tali forma, unde eos pertinet
maā sicut se sumptis line pot' dici una numero
negativus et hinc unitatem numeri cū negativus nō, ut
ex dictis patet.

Quantur, 20.

Quantur 20. An maā q' modo e' sub forma petri et
postea transit ad formā ignis vel terra, an talis
maā maneat eadem numero, vel d' e' al' abstrahēda nu-
mero a se ipso. R. Quid maā sic transiens ab
una forma ad aliam non maneat eadem numero
positivus, bene tū negativus. Im' p' h'c. Quia unitas nu-
meri ca' pertinet p'venit illis ab hac forma et ab ista
circa unum partem, q'ō amissa tali forma, amittit et
salem unitatem, et acquirit alia singulari forma
acquirit alia unitatem numerū cū. q'ō non manebit
eadem numero positivus. Im' et patet, q' maā tran-
siens ab una forma singulari ad alia, non amittit
ppriam naturā, sed maā ex se e' una numero nega-
tivus, q'ō manebit eadem numero negativus. et p' h'c
conclusio maneat, maā tam' sicut se e' h'c una
spe, et numero, non positivus sed negativus.

Epilogus Cont:

Obiectis 20. Maā sublunaris quoniam cum maā cali pura
positivus, et distinguit spe ab illa, q' hoc q' respiciat suas formas
ut amissibiles p' h'c vero non. q'ō dicitur maā ista quoniam unitate
et differunt spe. q'ō maā sublunaris habet p' h'c se unita-
tatem specificam positivam.

Maā subl. dist. a
maā cali in p' h'c
non d' h'c rigose.

R. 20. Maā sublunarem distinguit spe a maā cali, non rigose et
p' h'c, sed in p' h'c, et modo quo res in completa spe distinguit p' h'c,
unde licet maā cali et istam idem dicendum de maā sublunari,
quoniam in rae maā et pura petri simpliciter, tū h'c
nō nō e' illis una simpliciter et unitate, sicut dicitur r'p'
h'c et bruti, sed tū analogice, ex quo scilicet q' illa distinc-
tio non sit specificam p' h'c eo modo quo bruti et h'c distinguit,
sed

Principes 20. Māa ja est ens positivū. q̄o ont una
positivū. q̄o habet unitatem specificā positivā. atq̄
p̄t̄d, cum māa nō sit mera negat̄o ontis, q̄o ont
positivū existat. q̄o p̄t̄r. unitas sup̄ existatē
hujus p̄cipis suā sp̄ciā, Conf: arḡt̄r q̄o. Tot per,
si ens māa p̄t̄t̄m̄is respiciunt eundem actū ut
agnatū, q̄o habet unitatem specificā positivā q̄o,
positivā. atq̄ existat ex q̄o fonte. q̄o nō p̄t̄r.
q̄o ex actu ad agnatū h̄t̄ p̄t̄t̄m̄is sp̄ciā positivā
nam, Conf: 20. māa ja h̄t̄ actum existatē in p̄t̄r
sibi in, ut supra dictū. q̄o ut habet unitatem spec.
positivā: q̄o p̄t̄r. q̄o actū illi eīd̄ sufficiens ad
fundamētū conceptū d̄t̄r, et q̄o p̄t̄r et sufficiens ad
p̄t̄t̄m̄is sp̄ciā constitutivā positivā.

Q. Arḡt̄o q̄o ens, et d̄t̄r q̄o p̄t̄r. q̄o (ē una
positivū unitate transcendentali q̄o. unitate
specificā positivā, nego q̄o p̄t̄r. ad jam unitate
sufficiens q̄o p̄t̄r, existat, ad q̄o nō p̄t̄r ultra
q̄o nō se habet habet unitatem negativā q̄o p̄t̄r,
d̄t̄r d̄t̄r, q̄o fundamētū d̄t̄r p̄t̄r
atq̄ actū, cum d̄t̄r formā q̄o formā. q̄o q̄o
māa. Ad jam Conf: q̄o ens et negativā q̄o,
q̄o, nam ad unitatem specificā positivā: non est
et respiciere actū ad agnatū p̄t̄r, si talis respectus, sit
p̄t̄r p̄t̄r, q̄o q̄o h̄t̄ nihil actū q̄o nil unit in,
d̄t̄r, si talis respectus, sufficiens ad unitatem spec.
positivā negativā, Ad jam Conf: Q. q̄o ens. et negativā
q̄o. si at nō māa ja includat actū existatē,
q̄o q̄o illi transcendentalis et unitatem, non est q̄o
fundamētū:

fundamentum conceptus dicitur, et neque et gestiones
unitatem sibi per se sufficit tunc ad gestiones
unitatem transcedendum.

Obiicies 30. Māa p̄ gestione sui nate p̄t̄ q̄ e nān
numerus. q̄ māa ex se habet unitatem numeri,
cum. q̄ p̄t̄ p̄t̄. q̄ a q̄ e unū numero est hō
partes includentes talem unitatem. om̄s uero p̄t̄,
sicut n. ex nate in eā fil ex māa et firma in eā
hō om̄ nate in parti culam, sine hō om̄ nate, sicut
ex hōc māa et ex hōc forma. Censur meū unguis,
māa sublimares oēs distinguunt numero p̄t̄ se,
q̄ p̄t̄ se habent unitatem numeri tā perit:
p̄t̄ q̄ p̄t̄, q̄ e eo modo q̄ nō e distinctio et e
unitas. om̄ p̄t̄. dicit māa e ni Am̄ ando, alia in
st̄ d̄ r̄ l̄ p̄ hō. q̄. Si deinde om̄ d̄ p̄t̄ q̄ uereat nu,
mere sequuntur plures formas felicitatis et p̄t̄
distinctus esse in eodem numero p̄t̄, si māa q̄
e p̄t̄ formam, atq̄ hōc e aliter q̄ d̄ r̄ l̄ p̄ hō.

Q. Certe om̄, q̄ māa gestione sui nate et ut
e unū numero, distinguunt tunc q̄ sequens. q̄ habet
unitatem numeri tā perit: negatis q̄ p̄t̄. negati,
ne q̄ e. ut n. aliquid gestione sui nate et p̄t̄,
lone q̄ medū p̄t̄ p̄t̄, p̄t̄ e q̄ ut unū nega,
tine, et q̄ ut capax suscipiendi unitatem om̄:
perit: sine a firma sine a p̄t̄ q̄ uereat hōc.
Ad Censur. Q. Negō q̄ māa sublimares p̄t̄ se d̄ r̄
d̄ r̄ l̄ p̄ hō numero, sed hōc distinguunt hōc a
firma ut alio, et hōc negatis et q̄ sequens

si māa

ratis, licet in se in completis sit forma sua propria veli-
 totum, tunc in eadem informandi modo, que hinc dicitur
 formae completis scilicet: modo amplitudinis, & modis
 respectu quibus alia continentur. Ad Cens. distinguas m.
 de actu adsignato quales, in adsignato negatis. m.
 et distinetur, distinguuntur que multiter et sunt propria
 continentur quales m. fructus quod a mea respiciunt,
 negatis m. et tunc negatis signum.

Aliud arguitur quod hinc fit de mea multiter, et non sit
 cupae formae elephantis, aut e gra, et quod fit et
 non est partibus meae fit cupae singulis formae.
 fit scilicet. quod si ad hoc ut mea multiter licet eadem
 que, cum mea elephantis non sit necesse quod in illa fit
 ea partibus meae rei, fit forma elephantis, sed
 sufficit quod sit illa partibus meae quantumvis minima
 que fit formae elephantis, quatenus alteri partibus
 unius, et cum illa fit unius.

Solus hic et breviter aliud arguitur, quod fit de unitate
 meae numerica. In transmutabilibus naturis forma hinc
 debet manere idem numero forma, sed hoc non fieret si
 partibus meae distingerentur numero partibus. 50.
 Ad. quod maneat idem numero forma negativae, et
 non positivae; et unitas numerica negativae suffi-
 cienter ut fuerit transmutabilis naturae, et de hac, de,
 licet multiter hinc et D. Th. unitate scilicet:

Omne negativum dicitur ad positivum
 cum, 50. et unitas negativae meae debet reduci ad unitas
 quae unitatem positivae. Tunc ultimum. sed ad nullam
 unitatem positivae potest reduci. 50. illa unitas negativae
 nulla

nulla est. M. pulch. pto m. in pri mis negt reduci ad
speciem sub altera nā positiva n. g. corpus, g. talis re.
ductio non est ppositi onecta; negt et pot reduci ad
aliquā speciem mixtā unā nec fit maior rāo de uno,
quā altera;

Q. Distingdo autē de negati vā illi reduci ad posi-
ti vā, positivē semp si ut spes mixta ppositiva
ad effectum positivā, nego autē. negativis reduci
q. d. autē. et eodem modo disti gues ppositivus, et si
quod ad quā speciem positivā reducatur. Q. Quā si ut
māu pō sita se non a una generi cā positivā, pō
tū recipi talem unitatem et reducū ad speciem gene-
ricā positivā: corpus n. g. ita et g. sita se non hōt unit-
tatem generi cā positivā: spiritus, si ut est successivē
positivā; ut utq. ad autē, non q. d. positivā, hōt n.
tū hōt, quatenus cō actualitā p formā substantivā, ne,
genitivē tū, quatenus si: adfuit carentiā illi unitatē,
his unū caput hōt et opti dunt quā ad illā.

Dubium Sextum.
Utrum Potentia Materie
primæ, quam habet
ad formas recipiendas,
sit

sit de essentia illius et propria eius entitas? an uero sit accidens aliquod supadditū, uel aliquid realiter ab ipsa distinctum?

In hoc dubio duplex est prima opinio. 1^a est assertio potestatem materiam ad recipiendas formas prelibatas non esse autem aliquid supadditū sed esse ipsam substantiam et essentiam materiae 1^a. et hanc opinionem 2^a opinio quam defendunt Averroes et alii p. 12. huius libri, et praeterea negans praeterea affirmans, quae supponit distinctionem ab ipsa potestate. nam quoniam istae aeternae potestates sunt dupliciter. 1° p. ap-
titudine propria ad agendum uel recipiendum, quae ratione sua se habet granitatem lapidis esse potestatem per
am ad nutum deorum, et molliorem in cera esse potestatem per am ad recipiendum ad formam quam
erunt. 2° sunt 2° potestates p. aptitudine remota et
radicali, quoniam si: si uel radicale potestatem per am,
si uel supra dictam de nihilitate, et si: potestatem suam
phititer. 1° radicaliter si: p. radicale nihilitatis, quae
ipsa essentia habet, 2° p. aptitudine propria, si: p. ipsa
passione fluente ab essentia. Ita et dicunt contrarij
potestatem

Potestates dupliciter
sumuntur.
1° Pro aptitudine
proxima.

2° Pro aptitudi-
ne remota.

Fum.
Materia
abet
ndas,
sit

poterunt manere per dupliciter posse fieri. scilicet radicaliter
per se per se per aptitudinem sui. scilicet per se ad recipientem
sive formam substantivam, si fuerit potentia manens radicaliter
tunc tunc de eadem quod de essentia illius et propria essentia
sua. si vero fuerit potentia per se tunc tunc de es-
sencia manens per se, illius essentia per se accidens alteri
ipsi per se ad aliam ab ea realiter distinctam.

Veni quod de hac sententia sit per reseruatam sit.

Conclusio Prima.

Potentia manens per se propria ad recipientes for-
mas substantivas non est accidens aliqual ipsi
per se ad aliam, sed est ipsa essentia et essentia illius.

Conte hanc et d. Th. 7. p. 9. 115. a. 10. ad 2m. Vbi ait.

Actus ad quem est in potentia manens per se substantivae forma,
et idem potentia manens non est aliud quam essentia. et hanc
contineat etiam in scholis, etiam in doctrinam plurimam et
notabiliter dicitur d. Thoma.

Propter hoc non dicitur ex verbis s. Th. Quod potentia fuerit
sua essentia ab actu. quod talis est potentia, quod talis est
actus. tunc ultra, sed actus ad quem est in potentia
manens per se, et substantivae cum sit ipsa forma substantivae.
quod potentia manens, essentia et substantivae, et non accidens
aliqual per se ad aliam, sed ipsa essentia et essentia illius.

Propter Contem. Potentia manens nihil est aliud quam ea,
quantitas quodam modo ad recipientes formas

substantivae

substantia, sed hanc capacitatem & ipsa entitas et
 essentia materiae per se et per se materiae materiae essentia
 materiae substantia. M. essentia per se materiae materiae de
 facto recipit formam substantiam per se ipsam
 substantiam substantiam, et non per aliquid substantiam;
 ergo et capacitatem illam essentia substantia per se
 per se materiae per se ipsam capacitatem recipit
 formam substantiam; autem a per se. Si materia recipit formam
 materiae substantiam non per se ipsam substantiam sed
 accidentem aliquid substantiam sequere quod forma substantia
 non uniretur inmediate materiae, sed, neque etiam
 faceret unum ens per se cum illa, quod est absurdum.
 Ita sequitur. quia forma substantia in isto casu adveniret
 enti alteri generis, sed essentia ad diversa genera per se
 tantum non potest facere unum ens per se, sed per acci-
 dens, ut patet in hunc alio, sequitur et quod in materia
 per se substantiam inmediate aliquid accidens, et sequitur
 B. Th. negat. ut alibi in delectatione.

Confir. magis haec ratio. Si materia materiae essentia aliquid substantiam
 dictum, et ab ea realiter distinctum, vel illud substantiam
 essentia substantiam, vel accidens. necesse est per se. non potest dici
 quod illud accidens, quia ut probatur est, actus illius est substantia; et latius
 in principio in se. Necesse est potest dici quod illud substantiam
 per se substantiam, quia tunc materia non potest facere unum ens
 per se cum forma; dimittit vel habent substantiam recipit
 materiae per se ipsam, vel per aliam materiam; non per aliam materiam,
 quia de tali materia item rediret per se, et sic in infinitum, et
 admittere negat. si licet et recipit per se ipsam tantum
 substantiam, tunc redit arguitur, quia si materia per se potest per se

per

potest recipere talem substantiam, potest et aliter aliterque fieri,
addito et recipere forma substantiam.
His rebus occurrit Contrarij asserentis nempe esse
potestatem radicalem et copositivam remota esse enti-
tatem materiae, non vero potentiam, vel copositivam substantiam;
quia haec est aliter dicitur quodammodo substantiam ad rem spiritum
qualitatis. Verum haec suspensio non sufficit.
de contra sic auctor. quod est expresse contra textum 8.
met: loc: 25. ubi ait, ubi dicitur esse remota quod se sub-
stantiam quod componit ex potentia quod est materia et ex actu quod
est forma. quod materia est forma potentia substantiam substantiam,
et forma est actus substantiam. nec valet si dicas textum loqui
de potentia remota, sed radicali, et tunc nempe quod sit sub-
stantiam potentiam, non vero loqui de potentia propria quod est accidentis,
Contra dicitur. Actus loquitur de illa potentia quod proprie recipit
forma substantiam, et nulla mentionem facit de alia
potentia. quod si potentia illa solutio. Demum sic auctor ista
illam potentiam accidentalem; in potestatem quod materia quod
recipiat forma substantiam mediante tali potentia acci-
dentali, quod sequens quod receptio forma est accidentis,
talis, atque haec est absurdum, quod dicitur ex quo sequitur.
sequenda potentia. actus et potentia sunt eadem quod si po-
tentia est accidentalis et ipsa receptio est accidentis,
talis. in vero potentia. receptio accidentalis non est acciden-
talis unio, vel in se unio unum accidentalem. quod si
ibi est receptio accidentalis, est vel unio acciden-
talis, vel in se unio unum. quod materia et forma
unione accidentalis ad componendum totum,
94
+

qa ex unione accidentali partium next resultare nisi
 totum accidentale qd tm patet esse falsum in materia et
 forma. *Aristoteles 20.* Id qd facit unum cum materia qd se
 non unum ei mediantibus illis qd facit unum per accidens
 cum ea, sed forma substantialis facit unum per se cum materia,
 qualitas vero unum qd accidens, qd forma substantialis non
 unum materia mediantibus potentia accidentali distincta ab
 entitate materiae. *m. e. aplo. p. m. 70 ex h. q. 8. melog.*
et 2. de anima, dicitur quod id qd cum altero facit unum qd se
non unum ei mediantibus aliis. p. m. 20 m. qa si unum me,
dividit accidentale, scy nerek ens qd accidens esse p. m.
ente per se qd item falsum e. cum ens qd accidens suppo,
nat ens per se, ut. h. o. alty, supponit h. q. m. qd ens qd se.

Conclusio secunda

Divisio potentiae in ratione calorem et proximum non hnt
 locum in materia qd scdm quod explicatur ab au
 tenty 2a sententia.
 Hoc tonto patet ex dictis. non n. admittere aliy ac
 cidentis in materia qa, quo pte in se recipiat forma sub
 stantem sicut in cera admittere aliquam potentiam
 proximum ad recipientem figuram. Pro hinc tonto intelligit
 Notum e potentias accidentales tm ope substantialis sup ad
 clitas, ad qd parat es acty accidentales, ut patet: d in pte
 ambigua et infima aliis qd potentis, qa pte tota creata p se
 ipsam noue opatina, cum sily de hoc modo pte h
 se: mediate qd sua pte totam et opam. ad vero materia qd
 cum sit tm scdm qd se ipsam mediate e receptiva
 forme, unde non videtel potentia qd sit accidens,
 Juy ad //

siq adhibita ad recipiendam formam. Habetur tunc dicitur,
ta autem, sa fuita locu in aliis ut puel.

Conclusio Tertia.

Potia propria mea qd huc identificetur realiter
cum entitate illius distinguitur tunc rae rae obina,
ta ab illa.

Hae certe clara, pte. Entitas realis mea pte uarie capi
cum fundamento in u. qd sub conceptu entis realis.

2o sub conceptu entitatis talis si: potenti alio qd distit.
pnt rae rae obinata ab illa. qd pnt, qd huc
distinguit rae rae obinata qd pnt diversi qd cepit
eigdem rei cum fundamento in rei.

Obiices qd. Pte potia e ali cuius potia. qd potia
mea se aliqd mea. qd potia mea pte pte pte
jam hinc id. cuius potia. qd nec e de pte illo, nec
eig entitas, cum pte pte pte pte pte pte
mea pte. Conf: Pte dicit pte pte ad acta,
sed mea nec dicit hanc rep. pte. qd non ead potia
pnt. ma. pte, qd potia pte pte ad acta, in pte.
nullu eus alio huc claudat pte pte, vel rae,
sed mea qd e vns absolute. qd.

R. Ad argtu qd potia pte pte pte pte pte pte
q ipsam potiam pte huc pte. 2o pte pte pte hinc
extra pte illius, huc qd potia mea pte aliqd mea,
ta ita e eius, ut pte pte pte huc. huc pte pte,
quedes aut, uno ex his duobus modis. et distit pte pte

qd

go petra e aliq' maa hujm epte g'hibetur illig, ut
 +7 epter g'hibetur, quedes g'pnam. hujm aliq' extra
 ey eptiam, negalis g'pnam. Et haec rae negalis et
 rae g'pnam, non n. recte inferet ut recte clarig,
 patet in hoc expto, distia e aliq' distia, go distia h'ns
 rate uge e aliq' h'ns, totum subymema g'edit, sed
 negat postea g'pna. go g'pnam iam s'pnam h'ns,
 go rate ita e aliq' h'ns, ut cum epter in certa pte
 g'hibetur. Ad Conf. R. Distigto m. petra dicit epter re=
 spectu ad actu, transcendentalen g'edit m. potatem
 respectu, nego m. tunc ad m. sed maa non si id re=
 spectu potatem epter, g'edit m. transcendentalen,
 nego m. ad hujm impugnaem dices. ens absolutum
 bene posse includere in sua eptia respectu transfe,
 dentalem vel redatem s'pna dicit, ut patet in pto, q'
 in pte entitas absoluta spectans ut p'pna qualitatis,
 includit, in respectu transcendentalen ad actu; quare
 enti absoluto non repugnat respectu transcendentalis,
 cum relativa transcendentalia, vel s'pna dicit, nihil
 fuit aliud q'na entitates absolutas quam nati et
 eptia non plene nihillogi aut epti cum ut sine ordine
 ad aliud. Ad eandem Conf. R. 20. Petram in recto
 dicere entitatem absolutam, in obliquo non re=
 spectum; et hec respit et in maa p. 1.

Obiicies 20. P'is petra adveniente actu desinit
 epti quasi extinguit. go et petra maa adveniente
 forma substati desinet epti, et extinguit. go si petra
 maa e p'is p'is et solitas illig, s'pna g'pna
 maa

mae q̄a p̄tra p̄p̄iam sp̄am & entitatem in actu
natura eriglibet formae substantiae desinere effect ex,
hugneret, q̄ nullus p̄tium p̄cedet. cum maa p̄tra p̄tra
se fit in cōmunitatis. et q̄ p̄tra maa p̄tra non oit de
sp̄ia illig, neq̄ p̄p̄ia entitas.

R. Nōto cōs. quā sc. p̄tra desinat sp̄e adu m̄,
ente actu, sed remanet cum eo, non sub sp̄e n̄ p̄fecto,
sed sub p̄fecto; sp̄e p̄tra maa p̄tra ad n̄m̄ente actu se.
forma substantiae non desinat sp̄e, sed remanet cum illa in
sp̄e p̄fecto non sub sp̄e n̄ p̄fecto q̄ habebat an,
sc̄a p̄tra carebat forma et vice bas p̄tina. sed q̄ ad
natura formae cepit p̄tinas et maa p̄tra p̄tra q̄ p̄tra.

Iti cōs q̄o. Illa non sunt unū realiter, quoniam
unū multiplicato aliter non multiplicat, sed p̄tra
mae non multiplicat, non multiplicata et sp̄ia et
entitate. q̄o p̄tra maa non oit eadem realiter cum
sp̄ia et entitate illig. M. p̄tra. non alius s̄u
gradidoria n̄m̄ d̄ ac̄uq̄ de eodem, idem. q̄o
sed multiplicat, et non sp̄e mult. q̄ n̄ p̄tra. n̄.
p̄tra, multiplicat actily, multiplicat p̄tra sed
sunt plures actily ad quos maa et in p̄tra, q̄o p̄tra
mae multiplicat, non multiplicat sp̄ia et en,
titate et, cum entitas et sp̄ia maa q̄ remanet
eadem.

R. q̄o Cōs m. et distyto m. Multiplicat p̄tra rea-
titer nego n̄. fuerit p̄tra quorundam n̄m̄ente n̄m̄ente, p̄tra
datis in p̄tra in ordine ad actily p̄tra ales, q̄ eadē m.

et

179

et hinc negatis contra. Eandem desin. ditionem ad
 libetis pbat. nam in man e una potia realiter, p
 quam respicit cas formae, in illa a. potia totum q
 dant respectu raris, q. sunt formae receptibile in man,
 ad veniente a. una forma, respicit ille respectu raris
 specialis q. orat ad ipsam. et man hinc ad huc reli-
 net respectu realem transpudentalem, q. in hinc in
 o a. in dicitur et hae rae, man non multiplicat quo
 ad outi'alem et spiam realem, sed tu quo ad ali,
 quos respectu raris. eadem n. potia numeru pt ope
 ad plures acty licet in eand. diversis spiality raris.
 Verum hae factus non placet adeo, q. n. necessitas
 ponendi tot respectu raris? certe ponendi spectat
 quasi infiniti respectu in man, cum quasi in nisi,
 vna pbat dant formae, quas pt respice. Unde ali-
 ter p. p. dicitur. Concto m. d. raris m. ad platem
 desin. gues ma. de acty adayratis gues. de ni aday,
 quatis et parti abily vero neg. ali m. Et eodem modo
 desin. gues m. licet n. man respiciat plures formae aut
 acty, singulue tu formae hnt raris acty partiales
 et an adayratis, ne totatis; acty a. partiales
 non multiplicat potiam, ut clare colligere licet
 ex potia in p. q. non multiplicat, licet varios acty
 dicitur, varias q. celuris spis respiciunt, q. ocs illos for-
 mas tu partia abily terminant potiam respiciam,
 et de hae laty supra ignorat.

Oli =

Obiectus 40. Inveniente nova forma substantia manet
in materia petra radicalis ad formam dependentiam, non
vero petra p[er] se. 40. petra remota et p[er] se distinguitur
realiter inter se. et 40. cum petra remota sit realiter
eadem cum materia p[er] se, sepe ultra q[ue] petra p[er] se
distinguitur ab materia realiter materia. 40. q[ui]a q[ui]s q[ui]s q[ui]s q[ui]s
realis separatur s[ed] in se eadem distinctione. 40. q[ui]a
et p[er] se, q[ui]a q[ui]s unum, ita se habet, ut unum realiter sit
idem cum uno ter die, alterum a. ab alio s[ed] distinctum.
hunc distinctionem realiter inter se. sed sic se habet
petra p[er] se et materia materia p[er] se. 40. aut vero p[er] se.
q[ui]a materia modo sub forma h[ab]et h[ab]et petra p[er] se
ad illam. separata vero, p[er] se. et sub forma ea,
dantur, hunc h[ab]et h[ab]et petra radicalis et remota,
tam. 40. aut vero.

R. Distinguitur autem quo ad rem partem. non ma-
net petra p[er] se, h[ab]et, p[er] se distincta, q[ui]s aut. non
manet petra p[er] se, h[ab]et, non manet id q[ui] p[er] se p[er] se
esse forma dependentiam. neq[ue] aut. nam id q[ui] p[er] se
recipere forma dependentiam s[ed] manet in materia modo
infra explicandis. sed non manet cum p[er] se distincta
quare si autem q[ui]s distincta, non petra p[er] se
intelligant istas distinctas s[ed] inveniunt materia ad re-
cipiendam forma remota, hunc etiam e[st] q[ui] petra p[er] se,
distinguitur realiter ab materia et materia materia, sed
h[ab]et s[ed] nulla in p[er] se lex de petra neq[ue] nec vero
petra.

potius dicitur intelligi, sed intelligitur id quod recipit
 in se actu. et hoc dicitur esse in se substantiam suam.
 cuius rei clarum caput potest esse in potestate curandi. quod
 n. g. ab eis vinctis vel compeditis quibusdam iact,
 aut modo quidam pedum laterat, et hoc potest
 radicalium dicitur tunc ad curandum. quod vero
 fibrum vincta, non vobis, recedit, tunc et hoc
 potestiam prae, non in hoc sensu, quod de novo tunc
 accipiat ab eorum potestiam, mediante qua prae
 obicit actum curandi, hunc et habet namque in
 vinctis et modo affectis, dicitur vincta. Prout
 non dicitur potestiam natus, sed et hoc potestiam prae
 quod potestiam antea potestiam, modo quod dicitur ut
 etiam dicitur actu curandi. Et sic et res se habet in
 materia. Quod n. dicitur forma nova substantiae
 hunc et manere potestiam radicalis, et non prae vel
 forma depositam. hoc, non prae depositam
 non n. dicitur potestiam ab eorum ex materia prae ad vincta non
 formae, nec, dicitur super ad dicitur non potestiam
 accidentalem, qua mediante prae recipiat forma
 substantiam.

Dub:

Dubium Septimum.

Utrum Materia prima habeat potentiam naturalem, et appetitum ad formas omnes; etiam ad illas, quas semel amisit. Et quomodo appetitus distinguatur à materia et potentia eius?

Synopsis brevis
totius huius dubij.

- Quatuor sunt maxime in Scholis huc discutientia.
1. An materia habeat potentiam naturalem ad formas secundum habitus et deperditas. u.g. utrum materia quae modo est substantia, materia huius, anima scilicet rationalis, quae huius mensura et forma huius deperdit, ipsa habeat potentiam naturalem ad recipiendam animam naturalem et eandem numero, quod et de appetitu spirituali, hoc quaevis potest.
 2. An in materia sit deus alius appetitus ad recipiendas formas spirituales.
 3. In quodam sit iste appetitus.
 4. Quomodo appetitus distinguatur à materia et potentia illius.

Ante

Ante hanc om̄ referuntur Notio 20, triplex esse potest
tiam, naturam sc: sup̄ naturam, et obedientialem.

Potia natis est illa q̄ a natura inclinat ad recipiendum
vel elicendum actum naturam, ut n.g. potia nisi uia est
potia natis.

Potia sup̄ natis est illa q̄ data est a Deo ut autem sup̄
natis, ad recipiendum vel elicendum actum sup̄ naturam, et
de tali potia Thomas 1° 2° 1° 1° loquitur.

Potia uero obedientialis est nunc nihil est aliud quā
quod non repugnat ad recipiendum formam elis,
quā, sine natura sine sup̄ naturam, ut n.g. in ligno
est esse potia obedientialis ad recipiendum figuram
formis aut Mercurij; et in hinc est esse potia obediē-
tialis ad recipiendum gram, non q̄ habeat aliquid
nate in se, mediante quo illam recipiat, ut alibi ui-
detur; sed q̄ ipsi non repugnat.

Notio 20. Appetitū esse multiplicem. 20. Similiter in
appetitū naturam; et in appetitū elicito. Appetitū
natis est nunc nihil est aliud quā inclinatio seu p̄pen-
sio ad autem nate inclinat, quā unaquodque abigunt
laetitia cognoscit inclinata ad suū bonū. qualis est p̄pen-
sio grauis in centrum terrae, et om̄ petram in sua sta.
Appetitū uero elicito, et p̄prie appetitū est, et actū in, 20. Appetitū Elicitū.

Prout appetitū est duplex. Alius est deus derij. Alius
conplacuit sine fructu. Et p̄ hinc dicitur nihil
tota sciendū. appetitū ut sic non recipi esse rem
absontem

Notandum 20
Potia triplex.

1. Potentia Na-
turalis quā?

2. Potia Super-
naturalis quā?

3. Potia Obdien-
tialis quā?

Notandum 20.
Appetitus est
multiplex.
Appetitus Natis.

20. Appetitus Elicitus.

absontem

Appetitus Desiderio
deni qui?

Appetitus Com-
placitiae q?

Maia ja triphite-
ter ad formas
comparatur.

ja Compar. quas?

ja Compar. quas?

algentem, vel pfectum ut sic, sed abstrahere ab utraq
conditio, et solum vivere pperione in bono, q bonum si
fruit abiens, tunc pperio in tale bonum necesse est
petitio deni deni, q appetitio e imperfecta, utpote ad huc
ad rem primam boni; si vero bonum illud fruit
placitiae vel fruis.

Notum. Maia jam posse triphiter vel formas
comparari. 1o pt, in ordine ad illas quas de facto
habet et possidet. 2o in ordine ad illas quas nunquam
habet. 3o ad illas quas aliquo modo habuit sed amisit.
Et pter triphitem istam consideratur q dicitur pter
dubij. sc: an ad res formas, et illas quas habuit et
amisit, recipiat in maia ja petita natura.

Quo ad jam consideratur, certum e, q maia ad illas
formas, quas de facto possidet habeat potius naturam
quam pter. Maia ja de facto hnt tales formas et non
jup naturam, qo pt illas hnt ppernaturam, et qo hnt po-
tius naturam ad illas, qo pter. ad actu ad potius
tenaciam qo; ut, actu videt, qo bene pt videre, unde
certum, et factus p hnt dubij qcedenti.

Quo ad jam consideratur sc: si maia accipiat in or-
dine ad formas substantias quas nunquam habuit (et
leximus de formis nullu namby:) et certum e qd
maia jam hnt potius naturam ad illas. pter. Maia
dnt hnt primam em formam q ly caret, qo hnt
potius et acti dntia naturam ad illas. ante putet.
pter qo. qo pperio dicit carentia formas in pter
apto

apto nato potate hinc talem formā. 20.
 Verum que ad 3am Considerationem mater e distas.
 on si: mater ja habuit potentiam naturam ad illas formas
 quas simul habuit et amisit. pro hinc resoluto sit,

Conclusio Prima.

Materia ja habet potentiam naturam ad il-
 las formas quas aliquo habuit et amisit. 1.
 Hoc Certe e qm aliques negantes mater hinc
 potentiam naturam ad eadem numero formam, qua se-
 mel habuit et amisit. Pro Certe 20. Mater ja ex actus
 forme talis formam nihil de se et ex sua essentia et
 propria natura, sed antequam deperderet talem formam,
 vel antequam et illa recipit, habebat ex se potentiam
 naturam ad illa. 20 et postquam amisit habebat
 talem potentiam naturam. M. qd stat 2a alius in cor-
 ruptione rem naturam mater ja amitteret sua
 propria naturam, q non e si cerior, cum mater ff
 maneat eadem in sua essentia, et natura. m. et qd stat.
 antequam recipit illam formam mater ex sua natura,
 erat indifferens et in potentia subiectiva ad illa. 20
 m. vera.

Pro Certe 20. Mater ja potest amitti cum talis forma,
 naturam hinc privationem illi. 20 habebat et potentiam naturam
 ad illam. qm potest, qm deo privatio supponit pro,
 Kiam in se unius e privatio, 20 talis sicut potentia qualis
 privatio; sed privatio e natura, 20 et potentia naturam sicut.

Concl:

2a Consideratio quia?

Conclusio Secunda.

Māa ja habet appetitū naturā suā ad formā.

Hanc sententia eorū inter philosophos. Aristoteles hinc loquitur: 81. ubi dicitur
māam appetere formā sicut turpe pulchrum. eandem
sententiam docet S. Th. 1. 2. q. 89. a. 2. in corpore videlicet
videlicet. Per Ciceronem videlicet 70. Ovis res habet naturam in se, ut
hinc in bonū sibi quiescat et appetit naturā suā ex se non
habet, et illud hinc māa ex se habet, si forma pulchra respicitur.
māa per se magis quiescat in se, magis quasi in se non loquitur,
cum det illi certam speciem et naturam. et māa habet
libit appetitū naturā suā ad formā pulchram.
M. ex se patet. in. et quodlibet, quia forma multum bonū
est māa. Et Ciceronem sententia. Omne in se perfectum naturā
appetit suam perfectionem et quae in se perfectior, eo fortius
appetit suā perfectionem. Sed māa per se non videtur magis
fieri, quod fortius appetit suā perfectionem, quia forma pulchra.

Questiones
breves.

Ja Circa hunc sententiam quaeritur 70. Quod sit illud appetitū
pulchri māa per se, de se de se, cum complacentia vel fructu?
R. Appetitū māa in se ultra hanc ab utroque, per se hinc
videtur, si dicitur se modo quod dicitur. si non respiciatur for-
mam in se, tunc respicitur illud habet appetitū compla-
centiam vel fructu. si vero careat tali forma
tunc respicitur illud habet appetitū de se de se non obiectum, vel
patet, quia appetitū obiectum seipsum cognoscit. māa vero
et non carens in seipsum, magis tunc dicitur, quod per se non
patet.

formam ignis, ita determinat matiam ligni ut ma-
gis appetat et recipiat forma ignis quā forma leonis
aut eq. haec autē ex parte agentis, in his duobus
hincmodi differēs. Sed contra haec arguitur; volun-
tas quae appetit rationis, sine elicitu, magis inclinatur
in magis, quā in minus bonū. Et idem erit de cog-
nitione naturae motus per se, quae magis appetat formas
perfectiores, quā imperfectiores, quia appetitus naturae est ab
auctore naturae et perfectioris cognoscit magis vel minus
bonū. Ad hoc tunc dicitur, et nullo quoniam. Hispani;
tas est quae appetit rationis inclinatur in bonū magis, cognis-
tum et in dicitur, et perfectior naturae bonū alteri, et determinat,
vel voluntatem quae ad specificationem suam actum,
et ideo ex modo tradit voluntas in bonū quo magis,
est ab intellectu, et cum intellectu inclinatur in bonū magis,
quā dicitur, hinc est quod voluntas, magis tendit in
magis bonū quā in minus bonū. appetitus vero naturae
motus per se cum non sequatur aliquam cognitionem, nec ul-
timum habeat discretionem maioris vel minoris perfecti-
onis formam, hinc est quod aequaliter oēs appetat,
et sicut ab agente naturae determinatur ad recipien-
dam partem hanc, quā illa forma.

Ad 2m quaesiti. Ad. Naturam simplicem est per
nobiliorem formam, haec appetit naturam ad minus
nobilem, et dicitur, hinc minus nobilem, habere
appetitum ad nobiliorem. pro haec, quod dicitur hinc
nobiliorem

nobilitatem formam hinc potest accipiendi minus no-
 bilem, sed appetitum aut inclinationem sicut potestatem. ego
 appetit minus nobilem, dum hinc nobilitatem.
 Et idem appetitum potest esse hinc minus nobilem,
 quod hinc appetitum nobilitatem. Proinde etc.

Quia si non appeteret naturam aliam formam, non
 potest naturam amittere nobilitatem, sed potest componi
 potest non corrumpit naturam, quod non si amittit in
 potestatem. Superdatur potestatem. idem in. In corruptione na-
 turae, quod natura ea sua natura potest amittere naturam
 formam, et aliam recipe. Hoc in non potest in,
 solutes, quod nati, quod natura, dum hinc nobilitatem
 formam, appetit minus nobilem si nati cum
 illa habent amicitiam, sed appetit illa forme signi-
 ficant.

Quia res potest potest esse in parte ea naturam potest
 naturam appetitum formam, nati formam potest in tel-
 ligentibus? an forma in eis, aut et formam in partem
 singulari. R. Naturam jam non tu hinc appetitum
 tu naturam ad formam in eis sub forma nati amicitiam
 solutes, sed et ad quascumque formas in partem
 singulari; et sic nati formam in parte, intelligit etiam
 forma solutes in eis, quod in partem singulari.

Et hoc potest. Natura non tu hinc potestatem
 ad formam in eis, sed et in partem singulari, cum
 experientia

una post aliam
Conclusio Tertia.

Appetitus maas non distinguitur realiter
ab illa re, a potentia illius, sed tua ratio
cinata.

Sensu Ceteri e, appetitus maas ja non esse qd
accidens ipsi, sed ad dicta realiter ut supra
et sic potentia distincta, sed esse ipsa substantia
et substantiam qd ut apper fat et in di natura ad
suum bonu. et idem de quocumq; appetitu
nati. Unde natus appetitus lapidis quo
appetit centrum, nate qd distincta realiter
ab substantia illius, sed esse ipse lapis in di,
natus ad suu centrum.

Sed Pter Centropex Di. te. j. p. q. 80. a. z. d. j. ubi id ipsum
non obsequere indicare videtur.

Pter 20. talis e appetitus quidem bonu in q
ordinat, sed bonu in q ordinat appetitus maas ja
e substantia si: forma substantie. ja et appetitus est
substantia, et go non est alia, accidens sup ad dita,
si dicas esse substantiam sup ad dita, certe multiplicata,
lis substantia sine necessitate e q fieri non pot,
si neco dicas q accidens alia sup ad dita bene
pote appetit substantiam. Contrarie;

quia

et agens natus, sed petit primum figurate. Unde si uel
 appetitus alicuius separatae natus, ita et appetitus corporis
 ad alicuius esse natus. Et per huiusmodi naturam Naturam
 quod unio materiae cum eadem numero forma non
 sit figurata naturae et figurata, est in se
 natus figurata quo ad materiam; et ideo materia non habet
 naturam et naturam naturam tam ad eandem numero
 forma, quia ad unum, si naturae quidem
 in ordine tam ad materiam illam repositam in forma et unio
 ne materiae tam habet naturam obiectivalem. Et iste
 figurata materiae, quae si materia non habeat appete-
 ritum et naturam naturam ad eandem numero
 forma tam naturam quidem, non a se
 materiam et primum extrinsecum.

Obicitur 20. Materia non appetit
 omnes formas. quod nulla appetit. et quod nullam habeat,
 sed appetit in forma. quod potest, quia si materia non
 appetit formas, certe appeteret omnes, cum omnes habeant
 naturam boni quodammodo rationis. illius. autem a se, si materia
 appetit omnes formas significat 20 quod appetitus ille
 omnium fatiatur; aliter hoc non debet dici, alias quod
 appetitus ille esset frustratus. sequela patet. nam for-
 mas sunt quasi infinitae sunt quod, et si calere
 multum, quod nec illis dicitur fatiari aut informari.
 sequens

Secundum 20 quod materia appetit corruptionem
 solius, quia appetit novam formam, quam sine corrup-
 tione compendi recipere nequit. Sed huius diei nequit;
 tunc quia pars magis inclinatur in bonum solius, quam
 in bonum oppositum; tunc et quia alias appeteret malum,
 quod contra naturam appetitus.

¶ Negotio autem ad plenum diem, distinctus sequitur:
 scilicet quod nunquam fatiaretur, complete et absolute, quia
 de seipso; quod nunquam fatiaretur in complete et
 quasi partialiter, negotio seipso. Et tunc regula,
 hoc in ad eum plenum diem, quod plenum materiam
 huius non esse sine straxerit, quia si: nunquam com-
 plete fatiaretur; nam non est satis appetitus, quod petat
 et aliqua forma in particulari complete fatiari
 vel ut alii loquuntur quod est huius in fatiatio
 esse; sed et quod fatiatur in complete fatiaretur, sine
 est huius in fatiari; relicta petra ad aliam formam.
 et ad hanc appetitum petis quod ducit infinitas
 formam, quia obicit.

¶ 20. Negotio sequendum, ad plenum diem, transiit
 quod hoc non sunt infinita sunt quod sine se realiter,
 remanere, ad hunc in fatiaretur appetitus materia; non quod hanc
 vel illa forma in particulari, sed quod forma in eis,
 quia forma in particulari huius huius huius
 in ad eum quod non explet sua petram, ut patet
 in infima

in materia prima, q non explet prima vel alteram
 edere in particulari, sed q eadem, hinc sunt du
 adugetur. Ad sequeta tam dicit, maam
 iam non q se, sed q accidens appetere corruptione
 compositi et forma qua possidet, qd cum forma
 psons sit amissibilis, et ysa maam sit pars multo,
 in compositione factum in potu, ratio appetit
 illas formas p quas subis composita ystibunt,
 His adde, quod quamuis maam sit pars compo,
 ubi, tu non appetit corruptione illig q se, sed tu
 p accidens, qd corruptione et generis ystima et
 bone p am hety uniuersi, in quod maam natter
 nich naly. Vnde non fuy, q maam appetat natu, qd
 appetit aliam forma et destructione compositi,
 in ordine ad bonu hety uniuersi.

Quis 30. Appetitu natus sequitur for,
 ma natur, sed maam ex se nulla hyl forma. qd
 et nulla habet appetitu natem. M. e. L. Th. 1. p.
 q. 87. a. q. Vbi dicit expresse; appetitu natem, qd
 dicit a forma nati sicut appetitu elicity a forma
 apprehensa.

Q. Appetitu natem esse duplicem, aliu q sequit
 ens nate completu, quatu appetitu et lapidis nifua
 centru. aliu vero q sequit ens nate in comple,
 tu, quatu appetitu et maam sed. qto 30 d. Th.
 ad appetitu natem sequ forma natem, sequ de ap=
 potitu

probita qd scilicet ens completum, non a. de ultora;
Et tunc qd causa allata hec ipm efficaciter qd nra id.

Tri dies 40 Id quod hnt appetitu natum
hnt et aliqda conatu ad qd factioe assequenda, sed
mau ja nulla pt hnt conatu, qd et nullu habes
lit appetitu ad formam. m. patet. ideo n. sub upu
peltibz a mau, ut mudi ante illo resignuqz fua
qd factioe; sicut a gressu nupt qd dicit sine
conatu. m. patet, nam mau ja e pura pto
et qd pto nullu conatu ad hilare potent.

B. Certe m. d. de pto m. mau nullu hnt cona
tum, actum qd m. grasium nego m. nam
mau ja cum sit in qre cau natis fuffi ut
q habet mauum grasium conatu.

O tri dies 50 Contra id q dixi unqz f:
maum dnm hnt nobilitate forma, appetit mny
nobilem. Nam ex hec sequent mauum jam qd
pma matu appetit, sed hec e ytra natum ex
peltibz sequela pto. qd spoliari qd dicit forma,
quibus e n. q. ara datis, et loco illig acipe
nig factioem qd maxm matu. qd sequela non.
Item dicit forma mny nobis resp. nobilitatis, non
hnt natum bonu, sed mali. qd mau dnm hnt nobilitas,
non forma non appetit mny nobilem. unqz
pto. nobilitas n. non aligit mny bonu pto
hnt

habet maius bonum, quia minus bonum resp: maio-
ris habet rationem mali.

Ad 2° Dicitur sequi, appetit quod minus malum est se, nego
sequendum. per hoc dicitur quod sequenda. ut si: inde
pervenit quod minus bonum illius est: quod servatis in esse,
quod est secundum formam perfectiorem in amissibili
hinc non potest, tamen, ut et tunc tunc univocis,
ad quod magis hinc prorsus illius ordinem, pveniat.
Ad 2° sequendum negat. Ad plura dicitur privari
forma perfectiorem non esse magis magis quod se loquitur,
quod magis quod se loquitur quod in privari boni debili-
tatis rei, magis a. non debet quod habeat esse sub
determinata forma perfectiorem cum sit in forma,
in receptiva. Ad 2° dicitur. Quod forma minus
notabilis non habet rationem malum simpliciter, resp: per-
fectior forma. Ad plura dicitur magna esse di-
spansio inter voluntatem, et magis; non
conducitur seque eorum; magis a. alij, nulla est
vix tendit in forma. Demum dicitur. Quod forma
minus notabilis speculativa quasi habet rationem
mali, resp: notabilis forma; non a. practice
attendendo si: quibus mutatis rebus.

Dub:

89

Dubium Octauum.
Utrum Materia prima sit
Ingenerabilis et Incorrup=
tibilis. Et utrum sit pri=
mū prīncipm corruptionis;
et quomodo sit cognoscibilis?

Pro resolutione primi q̄siti. Notā uariis modis
posse q̄ dici in corruptibile. 1o ut nullo modo de=
pendeat ab aliquo extrinsecō, quo modo solus
deus independens à quocūq; extrinsecō.
2o ut q̄ in corruptibile q̄d, ita tū q̄ dependeat ab
aliquo extrinsecō, q̄ tū sit solus deus, quia ratiō
Angelī et uera ratio sūt in corruptibiles, q̄a in
suo esse dependent à solo deo. 3o modo pot̄ dici
aliquid in corruptibile si q̄ter naturā uisū impedi=
ret corruptio aliorū, ut si hō uis q̄ ex sua naturā
corruptibilis, q̄ seruaret à deo impediendo eā
corruptionis illius. 4o modo pot̄ dici in corrup. aliquid,
cum dependentia tū, non solum à deo, sed et ab aliis

-89-

naturae eius, quae naturae in pediri nequeunt.
Id est quod quidem in pediri an maas sit in corruptibilis,
libis, non voluimus in corruptibilitatem se modo
negi. 20. nam se modo sedy deo e in corruptibilis
lis. et se futuru inantes; negi et in tolligimy in
corruptibilitate se modo; sed 20. hoc supposito

Conclusio Prima

Maas ja e in generalis et in corruptibilis.
Pbr Conto 20 ex hite 2. met. cap. 7. et 8. ubi sic ait.
Incorruptibilem et in genitum necesse e ipsa esse,
si n. fiat subiecti aliq. oportet prius, ex quo in est,
stante fiat. hanc a. e. ipse naa quae erit ante,
quam fiat. Eandem locum plub et de th. et eoty
oes phiti.

Pbr Conto rae, 20. sc. q. maas est in generalis.
Id quod generalis supponit stm aliq. ex quo fiat,
sed maas ja non supponit aliq. stm. 20. maas ja
non e generalis m. patet ex de se generis. q. e. traas,
sity stm a non spe, ad spe. 20. ad q. yoneant p. sup,
ponit stm. m. et q. stat. nam maas ja e in stm cuius
eury, compo sibi substantis, ego ipsa non p. suppo,
net aliud stm.

Confirmat. Id quod generalis fit p. generatum;
sed

sed materia non fit generationem. go ipse e in genere,
 rationalis. M. patet qd m. ma^o p^o supponit ad generationem
 huius st^o illij. go non fit p^o illa. ans qd ab ex d^o p^o
 generatis. g^o p^o non p^o. ideo p^o p^o completa, vel
 composita p^o p^o non fit p^o altera^o, q^o p^o p^o,
 ponit ad illa huius sig^o st^o. go si ma^o p^o supponit ad
 generationem huius sig^o st^o, non poterit fieri p^o illa,
 et qd t^o nec generari. de in corruptibilitate p^o p^o
 si milites l^o l^o suppo^o n^o q^o sicut generatio e
 transit p^o a non epe ad epe, ita corruptio e trans
 sit p^o ab epe, ad non epe; ex quo deducit p^o p^o
 de in corruptibilitate ma^o. Sed quid corruptio
 p^o supponit ma^o huius st^o, in quo ex e^o cor,
 ruptio et debet de p^o epe, sed ma^o p^o non p^o,
 supponit aliud st^o n^oq^o desinit epe, sed manet
 sub utroq^o termino vel suppo^o dictu^o; go ma^o p^o
 e in corruptibilis.

Conclusio Secunda.

Licet ma^o non satisfata forma, et forma
 non satisfans ma^o, sint in suo genere
 p^o p^o radicale corruptionis; t^o si
 bene inter se congruant, ma^o vid^o in
 principium corruptionis.

Pa

Ja pars Coates pte. Et in primis de materia certa
pote orare fabricata forma, si n. appetit alia forma,
et qlyter molis destructionem qlyteris formam et hly
compositi. De forma pte idem, qto non subiat ma,
am, ex eo n. q forma non appetit in forma maia subiet
vni quid maia appetat aliam forma. Sed ex huc
appetit vni corruptio. qo forma non subiet ma,
am vni pte radice corruptionis.

Ja pars pte. Dispositio qlyteris vni corruptioni,
nem licet subiet vni toto compositi vni compo,
situm non hll subiet vni illa a sola forma sed
a maia hly a pte pte pte pte. qo maia vni
pte pte corruptionis. vni a certa. nome compo=
situm non hll vni subiet vni in sola forma,
sed a maia qly in linea pte pte vni obtinet.

Pte eadem pars v. Ad corruptionem resp vni
pnae, sed pnae tenet se ex parte maia ut
dicta supra. qo pte pte corruptionis vni
maia. qly vni ex parte corruptionis, qly nihil
et aliud qly transit pte ab ope, ad non ope.

Conclusio Tertia

Maia ja pte suam opriam considerata
nempt a nobis cognosca abry, ordine ad
forma sub statem. f. Hoc

Haec Certe e^t Alti^{us} p^{er} meda. textu 26. Vbi dicitur. Maam
 ope per se regnatur nisi in ordine ad aliud cognosc
 cabur.

P^{ro}ter conte^{nt} rae. Maam p^{er} s^uam s^uam dicitur
 dinem transcedendum ad forma^m p^{ro}p^{ri}etatem h^{ab}ere
 s^uam illi^{us} p^{ro}p^{ri}etatis. q^{uia} maam p^{ro}p^{ri}etatis s^uam, non p^{ot} cogn
 nosci s^uam ordine ad forma^m ali^{am} si p^{er} ali^o mod^o,
 do cognoscere^t, non cognoscere^t igni^{us} s^uam.
 aut p^{ro}p^{ri}etatis. P^{ro}ter p^{ro}p^{ri}etatis s^uam ordinem ad s^uam
 actum, ad maam p^{er} s^uam s^uam p^{ro}p^{ri}etatis, ut
 p^{ro}p^{ri}etatis s^uam p^{ro}p^{ri}etatis. q^{uia} s^uam s^uam dicitur ordinem h^{ab}ere,
 cedendum ad forma^m p^{ro}p^{ri}etatis, q^{uia} aut^{em} illi^{us}.

Curia hanc co^{nt}em nota q^{uia} p^{ro}p^{ri}etatis dicitur maam
 p^{ro}p^{ri}etatis cognosci per accidens. ^{ad} ordinem p^{ro}p^{ri}etatis
 lem forma^m non, non ut hinc dicitur p^{ro}p^{ri}etatis maam
 unde s^uam p^{ro}p^{ri}etatis s^uam ali^{am} p^{ro}p^{ri}etatis s^uam
 s^uam p^{ro}p^{ri}etatis s^uam p^{ro}p^{ri}etatis s^uam, hinc q^{uia} p^{ro}p^{ri}etatis
 hinc componitur debet cognosci. Et p^{ro}p^{ri}etatis q^{uia} maam
 unde s^uam p^{ro}p^{ri}etatis non s^uam p^{ro}p^{ri}etatis ali^{am} p^{ro}p^{ri}etatis s^uam
 in intellectu, in p^{ro}p^{ri}etatis p^{ro}p^{ri}etatis s^uam p^{ro}p^{ri}etatis s^uam
 p^{ro}p^{ri}etatis effectiva, s^{ed} talem causalitatem neg exerce^{re} maam
 unde s^uam p^{ro}p^{ri}etatis. q^{uia} m. p^{ro}p^{ri}etatis. in colore. p^{ro}p^{ri}etatis m. caritas effectiva p^{ro}p^{ri}etatis
 existant intellectu. no p^{ot} realiter agere nisi existat, s^{ed} maam unde
 p^{ro}p^{ri}etatis non existat. q^{uia} neg hinc causalitatem effectiva sine
 forma p^{ro}p^{ri}etatis. s^{ed}.

Solent

Scilicet hinc enumerari a quibusdam proprietates quodam
 materiae quae eius essentiam proprie explicata esse intelliguntur,
 non quod sunt aliqua accidentia verba illi supradicta
 sed quod sunt quodammodo rationes, quas nos intelligimus
 quoniam extra eius essentiam, et quod non sunt accidentia
 verba supradicta quod ex eo quod unum materiam multam
 habent essentiam nonnullas partes, tamen ipsi non
 geruntur a natura virtutis potius quod accidentales me-
 diauntur quod obiciunt tales partes. In Proprietate materiae
 a) in generalitate et in corruptibilitate. in. quod
 materia multa habeat ex se activitatem. In quod
 semper sit in actu alicuius formae. quod quod non sit cog-
 noscibilis nisi per formam.

Proprietates
 Materiae in. a.
 in Proprietate

2a
 3a
 4a.

an appetitus sit
 quod proprietas in. a.

Aliquod et numerantur inter proprietates appetituum,
 sed appetitus ad essentiam potius spectat videlicet si
 accipiamus quod illa natura inclinat. si a. accipiamus quod
 appetitum actualem complacentiae quod fessit ex unione
 actuali unius formae, potest dici quod sit quod proprietas materiae.

Obiciens in. a. Si materia esset in generalitate et in corrupti-
 bilitate nihil horum ipsos componit, et forma substantiae
 sed haec substantia unum materiam sit esse in actu. in. a.
 potest sequi corruptibilitatem et quodammodo in actu;
 sed haec caret materia. in. a.

R. Negat sequi, quia substantia alicuius rei non sunt
 propriae

quod ex durate illi, vel ex modo & fuerit, sed ex propria
nata et opna, quare cum man in pfecta matu licet
in durat et non corrumpat, non sequi qd sit nobili,
ex toto composito.

Obiicies 20. Ex dictis sequi qd totu et compositu
sit incorruptibile. hec non e dicendu. qd. pte sequit:
ides man e in corrupti bilis, qd e unitas materis,
qd e totu compositu e matu qd, licet altera pars
illig sit pmi matris. qd et vid in corrupti bile.

R. hoc arguere potue quare compositu a man licet
mate, et non in corrupti, cum in corrupti bilis sit
et annua man.

R. Erim, qd spe nigen: et in cor: fitabilig tunc;
spe vero matu, hnt manm aliqnu matu, qd qd matu
generat ex quo unq de factu; bonu vero ex integro
eio, ides sola matitas sufficit qd compositu licet
matu, non vero in corrupti bilis man pfectis dret
ipm totu compositu licet incorruptibile.

Vnde ad arguere R. qd in in corrupti bilis no
corruptat matu tunc, qd e unitas matris, sed ex
alio capite qd unq non habet ipm compositu potent
e dici incorruptibile.

Obiicies 30. Generatio fit ex corruptio e in
man hinc in pte. qd man qrit genera bilis et cor,
ruptibilis; aut qd. qd. pte. Dis autu et eo acci,
deus de non nat pte in pte, qd generatio dicitur
nabit manm generalitem hinc pte.

Confirmatur argumentum; non a. eo modo
Inscipit, sicut

sicut suscipit corpus albedinem, sed corpus suscipit
eius albedinem vere se de albi. ergo materia suscipit,
eius forma & generationem vere de albi generationem.

¶ 1.º transitus autem. nego ysgnam. Ad 1.º partem
negatis & eis actus vel forma accidentibus, tribuat
sibi eam denominationem, quia est & stat. nam ut certum
dicunt philosophi, dea ea in materia huius in se, et tu
non denominat illa in neutrum aut ammuta,
sed huius corporis. ita et generatio licet sit in materia,
non tamen videtur sibi generalis.

¶ 2.º Quod si dicitur quod accidentibus vel actibus;
nisi alii actus sunt, & dicuntur ordine ad se
& ad terminum. Alia vero accidentibus sunt, quod
dicuntur ordine ad se. actus ergo vel accidentibus
primis generis, nec tribuat sibi eam denominationem
quia potest stare, si vel potest accidentibus et actibus
secundi ordinis. Et cum generatio sit actus primi
ordinis, dicitur se ordine ad se et ad terminum,
videtur licet quodammodo generationem esse in materia huius
in se, tamen non denominabit illa generationem vel
mutata. quia denominatio generis non potest a
generatione, vel comparari cum se, nec habet hanc deno-
minationem, ut tribuat illa se, quia se & se generat
ad generationem non debet generari, sed habet vel tribuat
illam terminum quod est totum corpus huius. Et hoc patet

d ad anghu; ideo n. corpy te de albom, qd alio
 e acut deus est qd, sicuti fcti ad me ad fcti.
 Et huius doctrinae clarum exptu e in actu in claudu,
 q licet fit acut deus in hancu potico nisi fcti, non
 fu tribuit illi oem denominationem qm qd p fcti,
 non non denominationat illa nisi, qd haec d cas,
 non nro quonit ei in ordine ad terminu. Alii
 respiciunt qd huius arysto, dicitur generalis d cor,
 ruptibile, ni id qd tale subiective, et ni aliud, q
 e generalitate, terminatiue. dicitur go si est man
 non fit generalis terminatiue, et tu subiective.
 Sed hie vidy logice et naturalis ruyyig.

Obiicit qd. Si man est corruptibilis
 nis, ipse pley est corruptibilis, sed hoc reu
 dicendum. go. n. potit. pte sup. pp qm unu q,
 tale, et illud magis tale. qd si p manum com,
 pntu e corruptibile, ipse vnt magis corrup,
 tibilis.

R. Ex logica, dicitur anima tunc e pntem,
 qd potu quonit eae et effectui, qd haec e una
 conditio potita ad acrifiam huius animalis,
 ut ibi dicitur magis, unde ni hie uolot, hie e huius
 unu, go unu e magis obrii. qd illud potu
 dicitur, non e eae eae et effectui. ideo dicitur
 hie illa qm qd nulla, compositio e cor.

19 11

corpy fcti
 ma fcti
 genem.
 Al pntem
 dicitur hie
 as. non uolot
 ni in fcti, et tu
 aut amantia
 hie fit in ma
 hie uolot
 dicitur ad fcti
 hie fcti
 aut amantia
 hie fit in ma
 et ad hancu
 hie ni man huius
 generalitate uol
 non pntem
 hie huius obrii
 hie qd pntem
 hie hie uolot
 hie hie pntem

per materiam. et materia magis corruptibilis: quia illud potest
corruptibile, non est esse causa et effectus, et hoc
aliis verbis exprimitur Aristoteles, dicens hoc autem
hinc verum est, quod totum est corruptibile potest reflecti in
gratia tota causa, n. g. quod dicitur luna et lucida
per solem, quia sol est lucidus, bene scilicet, quia sol
est magis lucidus. cum vero hoc negat dicitur ipsa
reflectio corruptibilitatis supra materiam, hinc
nulla est origo.

Obiicies 50 In corruptibile non potest esse causa
corruptionis. quod materia non est principium corruptionis,
quia ipsa est incorruptibilis. origo patet. per omnes.
nam oppositum negat esse causa sui oppositi.

R. Materia non est causa corruptionis factio
in se et in corruptibile, sed in se et in toto an nexa
sui naturae formae, et negat stare cum illa, quia
de facto perit.

Obiicies 60 Ex appetitu materiae quo appetit
tota forma, cum corruptio, scilicet appetit
cum a forma. quod in se et in toto est principium corruptio-
tionis cum forma et non materia. origo patet. et M.
Quarta, nam ex eo quod materia appetit tota forma
gramma scilicet, scilicet corruptio corruptio, et ex parte
sui scilicet formae. in vero potest. idem materia appetit
petit

petit aliam formam, quia illa, quae hinc, non com-
plet eam totam capacitate, neque potest illa usque
uare; et ideo materia calida non appetit aliam for-
mam, quia illa quae hinc potest eam perpetuo seruare.

Confirmatur. Si materia sublimioris uniret
cum forma calidiori, tunc fieret compositum in-
corruptibile. et e contra, si materia calida uniret cum
forma calidiori, tunc fieret compositum substantiale
et e contra, si materia calida uniret cum forma sublimiori tunc fieret
compositum corruptibile. quia forma e radix vis corruptionis, et non materia.

Con. m. Oris a forma huius a proprio, ad ex parte et in certo
gru, quod m. huius a proprio ad ex parte et in
primo nego m. eodem modo distinguitur et sequens
nam licet appetit iste pueniat a forma non fa-
traute, in proprio eadem quae natura non e sola forma,
sed et materia. Unde ad Conf. dicit, q compositum
ex materia sublimiori, et forma calidiori est cor-
ruptibile, ut probabiliter alij defendunt in lib: de
calo, et nec e hinc dicitur de istis; Et hoc in die S. Leonardi.

QVAEST.